

AGREEMENT

HEORGHIU

ANGELA

IUNIE 2013

Revistă școlară
de informare, cultură generală
și de divertisment

Publicație anuală

Școala Angela Gheorghiu
ADJUD

DIRECTOR : prof. Nechita Liliana

Colectivul de redacție:

prof. Gîdea Sofia (coordonator)

înv. Tătărăscu Aurora

Gheorghiu Sorina (clasa a VIII-a B)

Popa Roxana (clasa a VIII-a B)

Geamăn Andreea (clasa a VIII-a B)

Haraga Delia-Alina (clasa a VII-a B)

Redactori: Tomița Andreea (clasa a VIII-a A)

Ene Mihaela (clasa a VII-a B)

Colaboratori: cons.ed., prof. Chiorcea Cătălina

înv. Visu Simona

înv. Pavel Mihaela

înv. Măciucă Aurica

înv. Măciucă Neculai

prof. Chiriac Ionela

prof. Cobileac Virgil

prof. Vintilă Maricela

prof. Gîdea Ciprian

prof. Neagu Mircea

prof. Ciortan Camelia

Coperta : prof. Corneliu Marinescu

Tehnoredactare : prof. Gîdea Sofia

înv. Tătărăscu Aurora

ed. Ghimpu Alexandrina

*Le mulțumim tuturor colaboratorilor noștri, elevi și cadre didactice, pentru sprijinul acordat în elaborarea acestui număr al revistei
AGREMENT.*

AGREMENT

IUNIE 2013

NR.5

Revistă școlară
de informare, cultură generală
și de divertisment

ȘCOALA "ANGELA GHEORGHIU"
ADJUD

Publicație anuală

per a s p e r a d a s t r a

Iată-ne privind nisipul scurs din clepsidra încă a unui an școlar, acum când soarele verii, care-și face simțită tot mai mult prezența, ne mângâie chipurile și ne invită la promenade lungi, prilej de relaxare, de visare și de planuri entuziaste pentru marea vacanță. Am muncit cu drag în bănci și la catedră, ne-am mobilat cămara sufletului cu noi amintiri, iar acum privim încrezători spre viitor, încercând să nu ne pierdem capacitatea de a admira, de a fi prezenți în tot ce ni se întâmplă.

Suntem iar la capăt de drum și-am învățat că oamenii de lângă noi păstrează doar izul lucrurilor pe care i-am făcut să le simtă, uitând cel mai adesea vorbele sau faptele noastre, am aflat că fericirea nu e ceva care ni se cuvine, ci un lucru pentru care trebuie să lupti din răputeri, altfel ți se scurge printre degete... Și-am mai învățat că pentru un om sunt esențiale întâlnirile, iar dacă nu ești atent tot timpul, dacă nu ești conștient că peste tot ți se fac oferte de destin, poți rata ireversibil o parte din tine.

Așadar, nu rata cele trei, patru întâlniri fundamentale ale vieții tale - un mare profesor, o mare iubire, o mare ocazie, nu neaparat un om, ca să nu riști să te pierzi ca o cometă pe o orbită marginală și nu uita că viitorul le aparține celor care cred în frumusețea viselor lor!

Director, prof. LILIANA NECHITA

AZI PITICI, MĂINE VOINICI...!

GRĂDINIȚA NR.3 ADJUD

Copilăria - un tărâm magic ...

„Copilăria este un tărâm magic. Nu știm când și unde începe și nu știm când și unde se termină. Ne trezim doar că nu mai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin... Copilăria este o lume fermecată, duioasă, dulce, lină, în care orice se poate întâmpla. Orice! Este vârsta la care suntem cel mai aproape de Dumnezeu și de toate tainele existenței. Ne putem întâlni oricând cu balaurul cu șapte capete, cu zgrițuroaica cea haină, putem fi vrăjitori, eroi din filme sau benzi desenate, putem vizita orice loc din lume cu ochii minții și să credem cu tărie că am fost acolo cu adevărat..

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate. În care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Apoi,, pe măsură ce trec anii, pe măsură ce ne maturizăm, nebunia și exuberanța copilăriei dispar. Devenim mai serioși, zâmbim mai puțin, nu ne mai bucurăm de orice nimic care ni se oferă, avem gusturi, pretenții rafinate... Nu mai credem în magie, nu mai credem în Moș Crăciun și în sacul său plin cu jucării, nu mai credem că mama și tata sunt cei mai extraordinari părinți din lumea asta... Nu mai iubim cu detașare și pasiune, nu mai roșim atunci când greșim, nu mai chiuim de bucurie atunci când cineva ne îndeplinește o dorință mult așteptată.

Când începe și când se termină copilăria? Nu știm. Știm doar că, la un moment dat, ne e rușine să ne mai comportăm ca niște copii. Avem pretenția și dorim să fim tratați ca adulți. Ca persoane pe deplin responsabile, mature. Pierdem jocul, pierdem libertatea și pierdem nemărginirea. Devenim sclavii propriilor noastre prejudecăți și autoslimitări. Ar trebui ca măcar în suflete să rămânem veșnic niște copii... ”

Sebastian Stoica - Revista Atheneum Gânduri

ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE

Ne place să avem un spațiu de joacă curat și, de aceea, ne punem mănușile de unică folosință ca să adunăm deșeurile din curtea grădiniței.

Este foarte important să știm să circulăm corect. Am avut invitați de la Poliția Adjud care ne-au prezentat câteva reguli foarte importante și au răspuns întrebărilor puse de preșcolari.

Copiii de la grupa mare și-au arătat talentul în pictura pe sticlă, cu ocazia concursului „Cartea primăverii”.

În rândul preșcolarilor din grădinița noastră sunt foarte mulți care au aptitudini artistice, dovedind aceasta la Concursul Național de interpretare „Florile copilăriei”, unde au obținut mai multe premii.

Talentul artistic este demonstrat și prin cursurile de balet care s-au desfășurat pe tot parcursul anului școlar, totul concretizându-se printr-un superb spectacol prezentat în fața părinților.

Ca în fiecare an, la serbarea de Crăciun, am avut plăcerea să ne viziteze Moș Crăciun, care, după ce a asistat la programul artistic, și-a desfăcut sacul cu daruri și a fost foarte mărinimos.

Poveștile sunt îndrăgite mult de copii și, de aceea, ori de câte ori au ocazia, abia așteaptă să le vizioneze și să facă cunoștință cu personajele preferate.

Ziua Europei a fost marcată printr-o activitate comună a preșcolarilor de la grădiniță cu elevii de la clasa a IV a, care au prezentat un frumos program artistic și au oferit daruri, specifice acestei zile, celor de la grădiniță.

Ziua de 1 Iunie a oferit momente minunate copiilor, aceștia având ocazia să participe la un spectacol interactiv în parcul municipiului. Au întâlnit personaje din operele lui Caragiale, după care au fost răsplătiți cu prăjituri și sucuri.

Sfârșitul de an școlar a adus cu el excursiile și drumețiile mult așteptate. Printre acestea este și cea de la Piatra-Neamț, unde preșcolarii au vizitat mai multe obiective și s-au plimbat cu telegondola.

Pagini realizate de ed. Alexandrina Ghimpu

ȘI NOI, MICII ȘCOLARI! DIN CREAȚIILE COPIILOR ...

PRIMĂVARA

Zăpada s-a lăsat învinsă de razele soarelui doritor să readucă natura la viață. Gîngășul ghiocel, principalul sol al primăverii, a ridicat steagul din zăpadă, și-a aplecat capul în fața soarelui și a cerului albastru. Fără a spune nimic, a prevestit primăvara doar prin simpla lui prezență.

Soarele a început să prindă putere în fața frigului. Atmosfera s-a mai încălzit și încet-încet natura se trezește la viață. Pomii își învâluie coroana cu cel mai parfumat vâl de flori, fiecare într-o nuanță unică, dar la fel de înviorătoare și plină de speranța unei vieți noi.

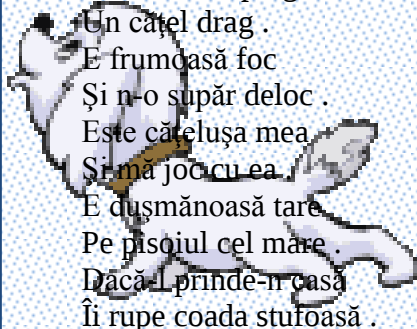
Zambilele încep și ele a vorbi printre toporași și ghioceli. Lălelele se înalță semețe, cu capul spre cer, și își deschid cupele în fața razelor călduțe ale soarelui. Mirosul pomilor înfloriți ne îmbie lăsându-ne posibilitatea de a ne relaxa la umbra lor și ne mîngâie cu petalele lor fine ca o catifea de calitate.

A sosit primăvara și cu ea înc-o sărbătoare... Vine Paștele... vine iepurașul... Uite-așa, în fiecare an ne bucurăm și ne minunăm de venirea primăverii! Păstrăm emoția de a vedea cum învie natura, un miracol al vieții de care avem ocazia să ne bucurăm an de an.

Avram Miriam, cls. a IV-a B
(îndrumător, înv. Aurora Tătărăscu)

CĂȚELUȘA MEA

Am acasă-n prag ,
Un cățel drag .
E frumoasă foc
Și n-o supăr deloc .
Este cățelușa mea
Și mă joacă ea .
E dușmănoasă tare
Pe pisoiul cel mare .
Dacă-l prinde-n casă
Îi rupe coada stufoasă .

Sava Ana-Maria, cls. a III-a B
îndrumător, înv. Simona Visu

NEGRUȚ

Negruț e un puiuț
Vesel și drăguț.
Când vin de la școală,
El îmi sare-n poală.

Puful negru și lucios
Mă face să fiu duios.
Ciocul mic, portocaliu,
Mă face să fiu grijuliu.
Bomboane sunt cei doi ochi,
Eu îi scuipe să nu-i deochi.

Visu Teodora, cls. a II-a
îndrumător, înv. Neculai Măciucă

RĂSĂRITUL SOARELUI

Încă pe întuneric, am ieșit să mă plimb pe afară. Era spre sfârșitul lui mai, iar eu eram la bunici. Fără să vreau am aruncat o privire spre răsărit. Cerul sângera, probabil din cauza luptei Soarelui cu Luna, regina nopții. Nu peste mult timp părea că se pansase cu o petală de trandafir.

Era liniște pretutindeni, cu excepția vântișorului călduț ce tot doinea prin natură. Totul părea confuz. Pentru o clipă copacii păreau uriași, apoi reveneau la forma obișnuită.

Deodată, o sulită străpunse cerul fumuriu precum acul împunge o perdea întunecată. O fierbere de flăcări se putea observa la răsărit. „Poate că este trăsura de aur a Soarelui!”, mă gândeam eu. În locul petalei de trandafir se ivea un crin galben care alina durerea cerului ce acum își schimba cămașa de noapte cu cea de zi. Soarele începea să strălucească tot mai tare, stăpânind patria.

Printre acele de smarald strălucea roua ca niște lacrimi de cristal. Florile își deschideau potirele pentru a primi mierea soarelui. Păsările cântau triluri fermecătoare, ținându-le companie țăranilor ce-și începuseră munca. Fără să-mi dau seama, natura reînviase.

Venise dimineața, însă eu dormeam pe prispa casei tocmai când toți se trezeau. Pentru puțin timp am crezut că toate aceste minunății m-au adormit. Bunica m-a trezit, muștrându-mă că am ieșit prea devreme afară. Totul mi se părușe un vis!

Roșu Florina

(îndrumător, înv. Aurora Tătărăscu)

DUKI

Duki e câțelul meu
Și mă apără mereu.
Îl hrănesc cu bucurie
Și am griji de el, o mie.

Când mă-ntorc eu de la școală,
Văd că Duki-a dat târcoală.
Am lăsat ordine-n casă,
Dar lui Duki, nici nu-i pasă!

L-am dresat să stea cuminte
Dar el neîncetat mă minte.
Nu-i nimic, e mascota mea
Și-o să mă obițnuiesc cu ea !

Neacșu Robert, cls. a III-a B
îndrumător, înv. Simona Visu

PISICUȚA MULT IUBITĂ

Am și eu o pisicuță,
Alintată și draguță.
Întruna mă joc cu ea,
Doar e prietena mea!

Când mă strigă cineva
Vine repede și ea.
Miaună la cel sosit
Ca să-i spună bun venit!

Iftime Emma, cls. a III-a B
îndrumător, înv. Simona Visu

E IARĂȘI TOAMNĂ !...

A sosit în caleașca ei aurie toamna, cea mai darnică fiică a bătrânului an. Pământul este rece și ud. Iarba pare că și-a muiat vârful în aurul verii, pentru a fi ocrotită de nemiloasa brumă.

Frunze răvășite dansează în văzduh. Pădurile de pe coaste se văd din depărtare ca un covor în fel și fel de fețe. Jos, de-a lungul drumului, sunt mai ales nuci bătrâni și groși acoperiți de frunziș încă des, dar atins de asprimea vânturilor toamnatice și oarecum istovite. O adiere lină, aproape caldă, se simte dinspre șesul nesfârșit. Departe, spre răsărit, cerul pare sur și oarecum nespălat. Căderea frunzelor dezmembra mânăiri fără de frunte și sfâșieri fără de mâini.

Pretutindeni începea o plecare și nicăieri nu se vedea tristul cufăr al plecărilor.

Înainte de a cădea galbenele frunze, toamna se înalță în lumină. Văzduhul toamnei e luminos, sub cerul religios albastru. Diminețile și amurgurile sunt procesiuni de odăjdii în fum albastrui de tămâie. Noptile declinului de august trec purtând în mâinile cu largi mâneci de umbră lumânările aprinse ale stelelor căzătoare, lăsând foțnete lungi, uscat mătăsoase.

E iarăși toamnă! ...

Avram Miriam, cls. a IV-a B
(îndrumător, înv. Aurora Tătărăscu)

O PASĂRE CĂLĂTOARE

A venit toamna ploioasă,
Nu mai sunt așa voioasă.
Frunza codrului rărește
Și vremea se tot răcește.

Fiindcă hrană nu găsesc,
Cuibul o să-l părăsesc.
Și, chiar de mi-e greu s-o spun,
Voi porni din nou la drum.

Iacob Andrei – cls. a IV-a A
(îndrumător, înv. Aurica Măciucă)

DIALOG CU UN IEPURE

-Iepurașule fricos,
Mai găsești morcov de ros?
Chiar de toamna e bogată
În curând va fi luată
Recolta de prin grădini
Și de foame-ai să suspini?
-Copile, sunt necăjit
Fiindcă toamna a venit
Hrana iar mi s-a rărit
Și frigul m-a zgribulit.
Nici tufiș n-o să găsesc,
Să pot să m-adăpostesc.

Ilieș Aida, cls. a IV-a A
(îndrumător, înv. Aurica Măciucă)

VEVERIȚA RIȚA

Sunt veverița Rița,
Toată ziua mă dau huța,
Pe crenguțe de alun
Și sunt bine, vreau să spun.

Berdei Denisa – cls. a IV-a A

Însă toamna sunt posacă
Și nu-mi mai arde de joacă.
Alerg din zori și până-n seară,
S-aduc hrană în cămară.

(îndrumător, înv. Aurica Măciucă)

TOAMNA

Bușilă Andreea, cls. a IV-a B
(îndrumător, înv. Aurora Tătăărăscu)

Toamna mândră sosește în caleașca ei de frunze moarte. Adie vântul. Soarele mai trimite câte-o rază pe pământul umed și amorțit. Bruma apleacă florile gingașe spre iarba ofilită. Frunzele aurii, arămii, ruginii plutesc în văzduh. Pădurea e tristă.

Un vânt potolit împrăștie prin văzduh miresme de toamnă. Copacii cu veșminte de aramă sunt triști. Tremură. În curând vor renunța la veșmântul ruginii și vor înfrunța gerul aspru și viforele neiertătoare.

Păsările călătoare pleacă spre sudul însorit vâslind în înălțimi. Gâzele plâpânde, amorțite de frig, caută adăpost sub stratul gros de frunze uscate. Animalele se străduiesc să adune mâncare pentru iarnă în vizuinile lor.

De pe câmpia vestejită, oamenii își strâng recoltele. Vor umple hambarele și vor aștepta liniștiți să depene amintiri la gura sobei.

Toamna este un anotimp frumos și bogat!

COPACUL ȘI FURNICA

A venit toamna bogată,
În livezi e așteptată.
Un copac e supărat,
Furnica l-a atacat.

S-a urcat și-a colindat
Și ramuri a câștigat.
Tot poporul furnicesc
Copacii îi nimicesc

Copacii sunt supărați
Că iar au fost invadați.
Furnicile i-au înjunghiat
Și din ei s-au adăpat.

Dar copacul a iertat-o
Și discret a acceptat-o.
Furnica i-a tot grăit
Și frumos i-a mulțumit!

Anghel Miruna, cls. a IV-a B
(îndrumător, înv. Aurora Tătăărăscu)

AJUTOARELE LUI MOȘ CRĂCIUN

Este o dimineață frumoasă de iarnă. Prin aer dansează albinuțele albe. Peste întregul pământ s-a așezat haina argintie. Pe ferestrele caselor, iarna a pictat flori de gheață.

A sosit iarna cu șapte cojoace, dar nu este singură. E însoțită de câțiva prieteni: Gerul, Crivățul, Crăiasa Zăpezii, Fulgii, dar și blândul și bunul Moș Crăciun.

— Dragă Crăiasă, am împrăștiat zăpadă peste tot în lume! au spus fulgișorii.

— Bine ați făcut! Acum să mergem și să-l ajutăm pe Moș Crăciun ca să împartă cadouri copiilor cuminiți, a adăugat Crăiasa.

— Moș Crăciun! Moș Crăciun! strigau fulgii.

— Sunt aici! Mă pregătesc să plec. Doriți să mergeți cu mine ca să mă ajutați?

— Sigur! De aceea am și venit aici...

Fulgii și Crăiasa s-au urcat în sania moșului și au pornit la drum. Au colindat prin toată lumea și au împărțit cadouri copiilor cuminiți.

Dumbravă Alexandra, cls. a IV-a B
(îndrumător, înv. Aurora Tătărăscu)

DORINȚA

A venit iarna din nou...
Voi primi iar un cadou?
De cuminte-am fost cuminte ...
De-nvățat... am învățat...
Moșul oare ține minte
Cât de mult eu l-am rugat
În scrisoarea mea fierbinte
Ce-mi doream cu-adevărat?

Avram Miriam, cls. a IV-a B
(îndrumător, înv. Aurora Tătărăscu)

MOȘ CRĂCIUN

Uite, va veni Crăciunul
Și cu el și-un moș bătrân.
Ne va-nveseli Ajunul
Bunul, dragul Moș Crăciun!
Va veni cu daruri multe
La copiii cei cuminiți.
Oare le va da cadouri
Și la bunii mei părinți?

Avram Miriam
cls. a IV-a B

CÂINELE ȘI PISICA

Trăia odată un om cunoscut de toți sătenii pentru atitudinea sa față de animale. El avea o pisică și un câine care se împăcau foarte bine.

Într-o zi, gospodarul i-a chemat la el și le-a spus:

— M-am gândit că gospodăria mea trebuie să fie bine păzită. Dacă vă asumați această responsabilitate, promit să vă hrănesc numai cu carne!

Cei doi prieteni s-au gândit și i-au spus:

— Acceptăm, dar pentru a fi siguri că te ții de cuvânt dorim o asigurare scrisă!

După ce au semnat documentul, pisica s-a dus în cămară și l-a ascuns într-un sac cu grăunțe. Stăpânul își respecta promisiunea, iar pisica nu a mai verificat existența actului.

Timpul a trecut și stăpânul a început să nu-și mai respecte promisiunea făcută: îi lăsa pe cei doi prieteni flămânzi. Simțeau cum îi lasă puterile în fiecare zi, dar continuau să-și facă datoria. Au mers în cămară și au început să caute documentul.

— Unde ai ascuns actul? Trebuie să mergem la stăpân și să-i amintim că dacă noi păzim cu credință această gospodărie, el este obligat să respecte făgăduiala făcută! spuse câinele.

— Pe aici trebuie să fie! L-am pus într-un sac cu grăunțe, dar nu mai știu în care... Stăpânul a umblat prin saci și i-a amestecat, zise pisica în timp ce căuta prin saci.

— Știam eu că nu trebuie să am încredere în tine! Uite, nu găsim actul! O să rămânem flămânzi!

— Nu te îngrijora, îl vom găsi! adăugă pisica în timp ce scoase dintr-un sac niște mici bucățele de hârtie. Șoarecii au dat de el și l-au ros, spuse plângând pisica.

Câinele se înfurie și rupse prietenia cu pisica. Supărată, ea îi chemă pe șoareci și îi amenință că, pentru fapta lor, o să le sfășie blănița cu ghearele.

De atunci, aceste animale se dușmănesc ori de câte ori se întâlnesc.

Bușilă Andreea, cls. a IV-a B
(îndrumător, inv. Aurora Tătarăscu)

GRIVEI

Pe cățelul meu, Grivei,
Dimineată, dacă vrei
Să-l chemi la al tău pat,
Îți răspunde c-un lătrat.
Lângă tine, dacă vine,
Ca o pacoste se ține
Și vrea ceva de păpat.
De grijă eu am scăpat!
Pe Titus îl fugărește,
Motănelul o tulește.
Și așa, prin curtea toată,
E o zarvă neîncetată.

Dac-aveți un cățeluș,
Dați-i numele Lăbuș!
Și cu Grivei împreună,
Pe Titus o să-l răpună.
Lăbuș, Titus și Grivei
Se vor juca între ei.
Noi prieteni o să fim
Și pe ei o să-i iubim.

Amăricăi George-Lucian, cls. a III-a B
(îndrumător, inv. Simona Visu)

NE DISTRĂM ȘI ÎNVĂȚĂM !

MATEMATICĂ DISTRACTIVĂ

OUĂLE

Sus pe masa lui Gheorghită
9 ouă-s pe tăviță;
6 roșii, roșioare
Unul galben ca la soare
Și albastre câte-s oare?

COȘUL CU OUĂ

În trei coșuri mama are
Ouă-aduse din cuibare.
Primul are zece ouă,
Iar al doilea de 5 ori nouă.
În al treilea, jumătate
Cât în coșurile toate.
Ei, copile, știi tu oare
Câte ouă mama are ?

Rațe, capre și-un câțel

În curtea sa, Marcel
Are rațe, capre și-un câțel.
Capete sunt patruzeci,
Iar picioare nouăzeci.
N-aveți cum să numărați
Dar puteți să calculați.
Câte sunt din fiecare
Veți putea afla voi, oare ?

PĂCALĂ ȘI TÂNDALĂ

Pe un câmp, bietul Păcală
Și cu vărul său, Tândală,
Păzesc 70 de vite
De căldură toropite.
Deodată unul zice:
“__ Să le numărăm, amice!”
Și s-apucă-n gând apoi,
Să le numere-amândoi.
“__ 90 sunt, măi Tândală!”
“__ Ba am doar 80, Păcală!”
Câte vaci, viței și boi
Are turma celor doi,
Dacă știm c-am numărat
Din păcate, eronat.
Primul, o dată-n plus boii
Iar al doilea, la fel, vițeei.

LA CĂMIN

În cămin, la grupa mare,
Sunt o sută de picioare
De băieți și de fete,
Scaunele și băncuțe.
Pe fiecare băncuță
Șade o fetiță,
Iar pe fiecare scaunel
Șade câte-un băiețel.
Scaunul cu 3 picioare
Iar băncuța, 4 are.
Și acum o întrebare:
Câți suntem în grupa mare?

Anghel Miruna, clasa a IV-a B
(îndrumător, inv. Aurora Tătărescu)

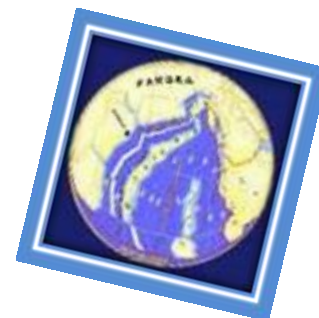
CURIOZITĂȚI DIN LUMEA ANIMALELOR

DINOZAUȚII ȘI ERA DINOZAUȚILOR

Dinozaurii au trăit în *Mezozoic*, perioada care avea trei perioade (Triasic, Jurassic, Cretacic). Acestea au durat în total 180 de milioane de ani.

Era Triasică

Acum 245-250 milioane de ani, în era triasicului, planeta noastră arăta cu totul altfel. Continentele erau unite într-un singur uscat, numit Pangea. Dintre plante creșteau coniferele și ferigele, dar marea parte a uscatului o constituia deșertul arid.

Hererasaurus era un teropod (carnivor) mic, sprinten și mobil. Acesta a fost unul din primii dinozauri care a apărut pe pământ.

Longisquama a trăit în Triasicul inferior, în zonele împădurite din Asia centrală. Se hrănea cu insecte și avea o lungime de 12 cm. Era prevăzută pe zona mediană a spatelui cu o pereche de zece prelungiri pliabile, care depășeau lungimea corpului. Erau prinse de coloana vertebrală și erau formate dintr-o coadă mai groasă și îndoită la extremitate.

Tanystropheus era și în apă un vânător de succes. Când un banc de pești se apropia de el, își folosea capul mic pe post de camuflaj, deoarece, cu ajutorul gâtului lung, corpul masiv rămânea mereu ascuns. Cu viteza luminii, își întindea gâtul și prindea prada. A trăit în *Triasicul mediu* pe malurile apelor și avea o lungime de 4 m. A fost descoperit în Italia și Elveția.

Ce iese în evidență la *Scaphonyx* este craniul scurt al cărui bot este ușor arcuit în jos ca un cioc. Un alt lucru interesant este dentiția. În spatele ciocului fără dinți, pe maxilar și în cerul gurii erau dispuse mai multe rânduri de dinți, care îi permiteau să rupă chiar și plantele tari. Cu ajutorul ghearelor puternice, era capabil să dezgroape rădăcini.

A trăit în *Triasicul superior* în câmpiile împădurite ale Braziliei. Avea o lungime de 3-4 m și putea cântări 250 kg.

Alexe Narcis, clasa a IV-a B
(îndrumător, înv. Aurora Tătăreanu)

**Povestea incredibilă a
unui câine care merge zilnic la
biserică**

ZOOALTRUISM

Maria. Femeia a murit, iar slujba de înmormântare a fost ținută în biserica din San Donaci, astfel că Tommy vine zilnic la lăcașul de cult, în speranța că o va revedea...

Tommy, un ciobănesc german în vârstă de 12 ani, este o prezență constantă în biserica din micuțul oraș italian San Donaci, iar povestea lui este o mărturie a devotamentului și a prieteniei adevărate dintre om și câine.

Enoriașii care vin să asiste la Liturghie îl pot vedea pe bătrânul patruped cum stă în liniște lângă altar și așteaptă... așteaptă să o mai poată vedea încă o dată pe stăpâna sa,

“De fiecare dată când are loc Liturghia, el vine și se poartă foarte bine; nu scoate niciun sunet, nu l-am auzit lătrând o singură dată. Obișnuia să vină la slujbă cu Maria, căreia îi era extrem de devotat. A continuat să vină la slujbe și după înmormântarea Mariei, iar acum stă răbdător și liniștit lângă altar. Nu am avut inima să-l dau afară. Tommy a fost adoptat de toți cei din sat, iar acum este prietenul tuturor. Toți au grijă de el și îi lasă mâncare, deși ar fi frumos să-i putem găsi un cămin permanent”, a declarat preotul Donato Panna.

Material propus de prof. Mihaela Pavel

ȘI OAMENII CELEBRI
AU FOST COPII...

JULES VERNE

Jules Gabriel Verne (1828 -1905) a fost un scriitor francez și un precursor al literaturii științifico-fantastice. Verne a fost apreciat pentru scrierea operelor legate de viitor, spațiu, aer și călătoria în adâncurile mării.

- ✚ S-a născut la Nantes, fiind cel mai mare dintre cei 5 copii ai familiei.
- ✚ În copilărie era plin de imaginație. Fugea de acasă împreună cu fratele său Paul. Părinții disperați îi căutau și după muștrările și promisiunile celor doi năzdrăvani că nu vor mai întreprinde astfel de aventuri, ei o luau de la început.
- ✚ A fost dat la școală la vârsta de 9 ani, după ce și-a petrecut întreaga parte a copilăriei jucându-se pe insula pe care locuia, vecină cu Râul Loara.
- ✚ A studiat latina, după care și-a continuat procesul de învățare îndreptându-se spre analiza operetelor muzicale, din punct de vedere literar.
- ✚ Nu a primit sprijinul părinților în privința studiilor sale. Atunci când tatăl a aflat că Jules își petrecea majoritatea timpului citind și scriind, neglijând studiile de drept, i-a oprit ajutorul financiar. În perioada aceasta, s-a întâlnit cu autori de renume, cum ar fi Alexandre Dumas și Victor Hugo, care i-au dat niște sfaturi foarte bune.
- ✚ Punctul culminant în viața lui a fost reprezentat de căsătoria cu Honorine de Viane Morel, care l-a sprijinit financiar și l-a încurajat din toate punctele de vedere.
- ✚ Prin optimismul și încurajările primite din partea soției, Jules și-a continuat cariera în domeniul literaturii, succesul făcându-și apariția destul de repede.
- ✚ Jules Verne a devenit renumit și faimos prin operele: *O călătorie spre centrul Pământului* (1864), *De la Pământ, la Lună* (1865), *20 000 de leghe sub mări* (1869), *Ocolul Pământului în 80 de zile* (1873), *Căpitan la 15 ani* (1878) etc.
- ✚ Jules Verne a rămas cel mai tradus scriitor de romane. Potrivit statisticilor UNESCO, operele sale au fost traduse în 148 de limbi. Anul 2005 a fost anul centenarului morții scriitorului marcat în Franța și în alte țări francofone, printre care și România, prin reeditări ale volumelor sau ale unor opere de exegeză despre Jules Verne....

înv. Aurora Tătărăscu

GLUME CU ȘI ... DESPRE ELEVI

- ___ Alo, Vladimir!
- ___ Da.
- ___ Îți amintești ce ne-a dat ieri la matematică?
- ___ Câte un 3.

- ___ Domnu` diriginte, ai pedepsi pe cineva dacă n-a făcut ceva?
- ___ Desigur că nu!
- ___ Bine, că nu mi-am făcut tema.

- ___ Chiar credeți că meritam eu să-mi puneți nota unu, domnule profesor?
- ___ Ce să fac, dacă alta mai mică nu există!

- ___ În catalog ai un calificativ "Insuficient" la citire. De ce nu ți-l corectezi?
- ___ Nu pot! Catalogul e mereu sub cheie...

Profesorul se străduiește să lămurească elevilor proverbul "Drumul cel mai scurt e și cel mai bun".

- ___ Tata zice că nu-i așa! spune un elev.
- ___ Zău! Și ce meserie are tatăl tău ?
- ___ Șofer de taxi.

Un elev se rănește calcând pe un ciob de sticlă. Medicul școlii îi pune câteva picături în ochi.

- ___ Dar, ... domnule doctor, îngăimă elevul, eu m-am rănit la picior !
- ___ Știu, dar dacă ai fi văzut pe unde mergi, nu te-ai fi rănit !

Gigel reclamă acasă că doamna învățătoare îl persecută. Exasperat, tatăl se duce la școală să o întrebe pe învățătoare ce se întâmplă.

- ___ Cum așa? se miră aceasta. Gigel, ia vino aici! Cât fac 7x6?
- ___ Ai văzut, tată? Iar a început! se plânge Gigel.

Bușilă Andreea, cls. a IV-a B
(îndrumător, înv. Aurora Tătăărăscu)

JOCURI DE ÎNCĂPERE

Încalță-ți echipa!

Se aleg două echipe. La fiecare echipă se alege câte un lider. Cei din ambele echipe se așază vizavi, unii în fața altora. Fiecare participant scoate câte un papuc și îl aruncă la mijloc. Liderii nu sunt prezenți acolo. Misiunea liderului este să-și încalțe cât mai repede echipa. (Interesant este să puneți încălțăminte în plus !)

Sticla prin cerc

Toți se așază în cerc și își transmit unul altuia cu picioarele o sticlă de masă plastică. Cui îi cade sticla, acela se scoală în picioare, își spune numele și povestește despre sine o istorie amuzantă. Apoi sticla merge mai departe.

Curentul electric

Jucătorii se împart în două echipe și se așază vizavi (echipele). Fiecare participant al echipei se ia de mâini pe la spate, astfel încât oponenții să nu vadă. S-a format un coridor.

Într-o parte a coridorului stă conducătorul jocului, iar în alta stă un scaun cu surpriză. Conducătorul ține la spate câte o mână a primelor persoane din echipe. La un moment dat el strânge mâinile primilor participanți și ei, la timpul lor, trebuie să transmită acest impuls celorlalți. Când ultimul din echipă primește impulsul, trebuie să apuce acel obiect ce se află pe scaun.

Îmi plac oamenii care...

Jucătorii se așază în cerc și ocupă toate scaunele. Conducătorul jocului stă în centru și spune: "Îmi plac oamenii care poartă șosete albe". Toți acei ce au șosete albe se scoală și caută să se așeze pe alt scaun; la fel și conducătorul. Deoarece scaune sunt numai pentru participanți, un om va rămâne fără scaun și acela va fi conducătorul în continuare.

Ghicește melodia!

Participă 10-15 persoane. Toți rămân în cameră, doar unul iese. Cei rămași aleg un cântec și se procedează astfel: se ia numai primul vers din cântec, din care fiecare ia câte un cuvânt. Cuvântul ales fiecare o să și-l cânte. Intră cel de afară și toți încep a cânta, fiecare cuvântul său. Scopul celui ce intră - să ghicească cântecul.

(*prof. Mihaela Pavel ; înv. Aurora Tătărăscu*)

SPUNE-MI CE DAI CA SĂ-ȚI SPUN CE PRIMEȘTI...

"Era odată un bărbat care ședea la marginea unei oaze la intrarea unei cetăți din Orientul Mijlociu. Un tânăr se apropie într-o bună zi și îl întrebă:

___ Nu am mai fost niciodată pe aici. Cum sunt locuitorii acestei cetăți?

Bătrânul îi răspunse printr-o întrebare:

___ Cum erau locuitorii cetății de unde vii?

___ Egoiști și răi. De aceea mă bucur că am putut pleca de acolo!

___ Așa sunt și locuitorii acestei cetăți, răspunse bătrânul.

Puțin după aceea, un alt tânăr se apropie de omul nostru și îi puse aceeași întrebare:

___ Abia am sosit în acest ținut. Cum sunt locuitorii acestei cetăți?

Omul nostru răspunse cu aceeași întrebare:

___ Cum erau locuitorii cetății de unde vii?

___ Erau buni, mărinimoși, primitori, cinstiți. Aveam mulți prieteni acolo și cu greu i-am părăsit.

___ Așa sunt și locuitorii acestei cetăți, răspunse bătrânul.

Un neguțător care își aducea pe acolo cămilele la adăpat auzise aceste convorbiri și pe când cel de-al doilea tânăr se îndepărta, se întoarse spre bătrân și îi zise cu reproș:

___ Cum poți să dai două răspunsuri cu totul diferite la una și aceeași întrebare pe care ți-o adresează două persoane?

___ Fiule, fiecare poartă lumea sa în propria-i inimă. Acela care nu a găsit nimic bun în trecut nu va găsi nici aici nimic bun. Dimpotrivă, acela care a avut și în alt oraș prieteni va găsi și aici tovarăși credincioși și de încredere. Pentru că, vezi tu, oamenii nu sunt altceva decât ceea ce știm noi să găsim în ei."

Poveste terapeutică culeasă de
prof. Mihaela Pavel
(autor anonim)

ACTUL LECTURII

Conotație complexă, realitate constituită, *opera literară* ne cheamă să o interpretăm, să-i descoperim numeroasele sensuri posibile, obligând la cunoașterea artistică, ceea ce presupune relația cititorului cu creația prin lectură.

Conceptul de „*lectură*” are două accepții majore: una e restrânsă la comunicarea scriptică, cealaltă e extinsă la orice tip de comunicare. Primul sens, cel obișnuit, are în vedere ansamblul activităților perceptive și cognitive, vizând identificarea și comprehensiunea mesajelor transmise scriptic. În *Dicționarul explicativ al limbii române* găsim sensul verbului „a citi” ca o parcurgere a unui text pentru a lua cunoștință de cele scrise, iar în *Petit Robert* distingem ambele demersuri: „a citi” cu sensul de *a urmări cu ochii*, identificând caracterele scrise și a lua cunoștință de conținutul unui text. Paul Cornea stabilește originea cuvântului „*lectură*” prezentând și evoluția lui. Astfel, termenul vine din indo-europeanul „leg” (cu sensul de „împreunare”, „reunire”), păstrat în greaca veche, latină și albaneză. În limbile moderne, „*lectură*” derivă din latinescul „*lectura*”(provenit din „*lectum*”, supin a lui „*legere*”, impus în detrimentul latinescului clasic „*lectionis*”, ajuns în franceză, sec. al XIV-lea, sub forma „*lecture*”, de unde a migrat în engleză și în alte limbi).

În limba română, substantivul „*lectură*” are un sinonim de tip relativ și anume „*citire*” (de origine slavă). În fond, orice *lectură* e o decodificare, însă relația inversă nu e adevărată decât în anumite condiții, deoarece relația dintre semnificant și semnificat nu este nici stabilă, nici univocă. Decodificarea are un caracter precis la nivel alfabetic (corelația determinată între litere și

sunete), un caracter probabil la nivel frastic și un caracter deschis, incert, ambiguu, la nivel textual (deoarece semnificațiile parțiale se instituie în funcție de sensul global). Prin urmare, se poate vorbi despre decodificare în situația unui limbaj simbolic finit, cu convenții clar stabilite (alfabet Morse, semnele de circulație) sau în cazul unor enunțuri elementare scriptice, atunci când decodificarea coincide cu lectura, descifrarea echivalând cu comprehensiunea (enunțuri non-literare).

Relația dintre „*receptare*” și „*lectură*” apare ca aceea dintre general și particular. Mulți cercetători consideră „*receptarea*” ca fiind supraordonată, iar „*lectura*”, subordonată. Paul Cornea e de părere că termenul „*receptare*” traduce reacția subiectului față de text, pe când „*lectura*” sugerează modul în care este configurat textul, în obiectivitatea sa. Noțiunea de „*lectură*” reprezintă ceea ce textul conține, în timp ce termenul „*receptare*” semnifică ceea ce subiectul reține, potrivit personalității sale și circumstanțelor.

Privită din perspectiva schemei comunicării, *lectura* apare ca o formă de comunicare atipică, definită prin asimetrie (emițătorul și receptorul nu sunt prezenți în același timp), non-reversibilitate (cei doi nu pot relaționa, iar feedback-ul nu este posibil). Abordată prin prisma comprehensiunii, lectura este un proces personal, activ și presupune interacțiunea a trei factori: cititorul, textul și contextul lecturii.

Noile modele ale comprehensiunii se deosebesc de cele tradiționale: lectura nu este receptare pasivă a mesajului textului, ci e o construcție activă de sens realizată prin interacțiune, cooperare dintre cititor și text.

Prof. SOFIA GÎDEA

***Lectura este o formă a
fericirii, ultima la care
vom renunța.***

FERNANDO SAVATER

A fi eu...

În galopul timpului, părăsit în mijlocul pustiului, petalele ascuțite ale amintirilor îmi brăzdează obrazul și însângerează podeaua.

Sunt abandonată pe teritoriul necunoscutului, dar forțată să nu mă întorc, și mă înăbuș în colb. Ultima variantă: mă trezesc pe albia secată a actualului și mă liniștesc, dar prezentul, cu toată forța lui, se năpustește asupra mea și mă îneacă. O forță mă ține la suprafață și mă ținutuește ca o ancoră. Din acea ancoră s-au revărsat stelele, luna, infinitul cerului și natura din jurul meu. Lupta pentru supraviețuire, pe care am dus-o, s-a transformat în strajă la colț de Rai, în contemplarea nemuririi.

Dacă nemuirea are forța pe care pretinde că o are, de ce nu ne transformă în sclavii ei? Și, totuși, de unde izvorăște puterea acestei existențe prelungite? Oare se mulțumește doar să ne privească de acolo, de sus, în timp ce aspirația noastră către nemuire crește? Și care e motivul creșterii acestei aspirații? Un paragraf plin de întrebări și totuși gol... de răspunsuri. Cred că nemuirea se mulțumește privindu-ne pe toți, cum ne cresc remușcările timpului limitat. Și când i se pare că-i de-ajuns, ne ia pe toți în pumnii ei și ne strivește. Mai e până atunci. Dar remușcările de ce sunt create? De preaputinel timp petrecut cu unele persoane? Sau de unele acțiuni nerealizate? Dar toate la un loc?

L E C T U R A... Acest cuvânt e mai puternic decât existența. E singurul cuvânt care exprimă eternitatea. Doar că noi, muritorii, îl denigrăm prin însași ființa noastră. Nu putem ilustra caracterul veșnic

al acestui cuvânt, doar pentru că suntem niște marionete, iar ațele nu se rup... Acest lexem reprezintă biletul dus către noi. Cel pentru întors se obține cu foarte mari chinuri... Uneori nu. Alții trăiesc printre copertile cărții, respiră paginile și joacă șah cu literele.

Viața perfectă? Se rezumă la câteva cuvinte: 2- 3 lingurițe de dramă, preferabil „Hamlet”, câteva picături de dragoste, „Romeo și Julieta”, puțină comedie, „Un bolnav închipuit” și rețeta poate continua... Ce-ar fi viața fără scrierile shakespeare- iene sau fără cele ale lui Molière? „A fi sau a nu fi... Aceasta-i întrebarea!”

De unde știu cum arată palatul Prințului Danemarcei sau străzile Veronei? De unde știu de grădina palatului din Danemarca sau de grădina Capuletilor, dacă nici nu am fost acolo? Mașina timpului? Prea sofisticată... Portal? Mit... Dar amândouă la un loc? Un portal într-o mașină a timpului? Nu prea sună credibil. Dar un portal într-o mașină a timpului între pagini? Două cuvinte schimbă radical o propoziție. Asta e rutină! Dar dacă lectura reprezintă trezirea dintr-un vis? Dacă toată viața e un vis, iar lectura reprezintă realitatea, atunci prima pagină este sunetul sau ciupitura care termină dulcele vis? Atunci câte realități există pentru fiecare om? Atâtea câte poezii are Mihai Eminescu sau câte capitole au cărțile lui Jane Austen?

Din această călătorie numită *lectură*, izvorăște infinitatea albastrului divin, izvorăște strălucirea stelelor, izvorăște vegetalul, muritor față de cosmic, izvorăște viața mea!

Astea mi-au fost gândurile recunoscând și privind la ancora care mă susține la suprafața prezentului...

Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

Călătore în lumea fluturilor

Totul a început acum câțiva ani, cu prima carte răsfoită, prima poveste citită, prima emoție, primul zbor, întrucât cărțile sunt asemenea unor fluturi, care, atunci când le deschizi, zboară, dar și tu odată cu ele, arătându-ți fețele văzute și nevăzute ale omenescului.

Chiar dacă ele duc în lumi îndepărtate, zborul se petrece întotdeauna în noi. Cărțile sunt fluturii cu care zburăm prin propria minte, în adâncul ființei noastre.

Cu prima carte citită, am început să tânjesc spre ceva luminos, un orizont de așteptare, delicios și confuz. Simțeam personajele de parcă autorul ar fi suflat viață peste ele- mă simțeam pe mine aproape de ele, atât de aproape, că aș fi putut să le ating... Încet, încet, mă adânceam în abisul cuvintelor, mă cufundam în adâncul cărții, înfășurată în vise scâmoase. Mă topeam în interiorul ei ca zahărul în apă, alunecam ca un cursor pe cremaliera uitării. Tresăream uneori atât de violent, încât totul se zdruncina în mine.

Dar oare eram acolo? Totul părea să-mi spună că da. Începeam să fac parte din acea lume, să fiu un gând în imaginația cuiva- care visa și zâmbea. Spiritul mi se bucura de întâlniri cu spirite nesfârșite, luminate, care îl duce tot mai sus, deasupra norilor, îl îndrumă și-l fac să fie fericit, pentru că este spiritul meu. Fiecare zbor mă face să vreau să trăiesc, să mă afund și mai mult în mările de cuvinte. Simt că ele îmi prelungesc timpul de muritoare și transformă totul în veșnicie.

Nu vreau să plec! Mă lupt în zadar- lumina galbenă, proaspătă, protejată de palmele infinitului, îmi retează aripile, gândurile, ideile și mă prăbușesc. Cuvintele rămân în urmă, singuratic, cu spiritul meu. Mă vor înapoi, iar acest lucru mă face să zâmbesc...

Geamăn Andreea (Clasa a VIII-a B)

Lectura- un mod de a trăi

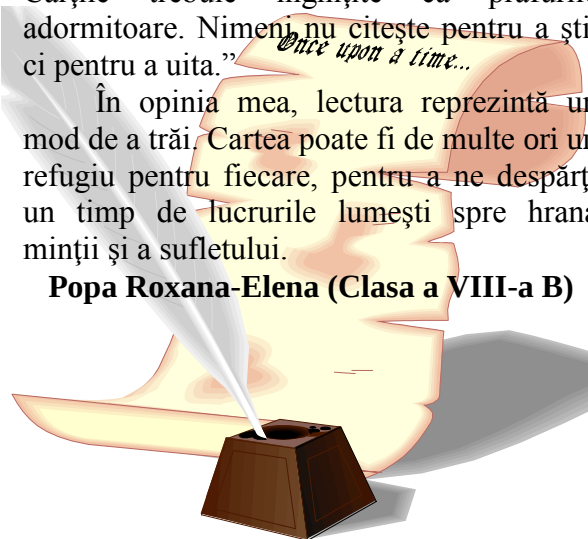
Lectura, care exprimă viața, este misterioasă ca ea, scapă oricărei formule. Dar nevoia de a o defini ne urmărește, pentru că ea intervine în toate momentele existenței noastre cotidiene.

Cartea este apelul la comuniunea oamenilor. Ne recunoaștem unii pe alții după ecourile pe care le trezește în noi, ecouri pe care le transmitem și altora, din entuziasm, și care izbucnesc în acțiune vie pe toată durata generațiilor, adesea fără ca ele să bănuiască. Dacă, în clipele de lipsă de înțelegere și de prăbușire generală, doar unii dintre noi ascultă acest apel, e pentru că ei reprezintă în acele clipe efortul idealist care va învia în mulțime eroismul adormit.

Fiecare om percepe lectura într-un mod diferit, unic. Ana Blandiana spunea despre aceasta : “În viața mea, verbul *a citi* a fost mult mai important decât verbul *a trăi*, atât de important, încât folosind un foarte mic artificiu poetic- mărturisesc că n-aș putea să mă imaginez trăind fără a citi, dar nu mi-ar fi deloc greu să mă închipui citind și după moarte”. La rândul său, Carl Sagan afirma: “O scurtă privire într-o carte și auzi vocea unei alte persoane, poate cineva mort de o sută de ani. Să citești înseamnă să călătorești în timp”, iar Emil Cioran susținea: “Citește zi și noapte, rătăcind prin spaima veacului și nu uita că lectura suplinește oricând opiul. Cărțile trebuie înghițite ca prafurile adormitoare. Nimeni nu citește pentru a ști, ci pentru a uita.”

În opinia mea, lectura reprezintă un mod de a trăi. Cartea poate fi de multe ori un refugiu pentru fiecare, pentru a ne despărți un timp de lucrurile lumești spre hrana minții și a sufletului.

Popa Roxana-Elena (Clasa a VIII-a B)

Lectura este hrană pentru suflet, este modul în care imaginația se dezvoltă. Are rolul de a lumina mintea omului și de a-i încălzi sufletul.

Lectura este o poartă spre viitor!

HARAGA ALINA
(Clasa a VII-a B)

Făcută să lumineze mintea omului și să-i primenească sufletul, cartea este purtătoarea, peste milenii, a înțelepciunii și a cunoașterii umane, un obiect de cultură deopotrivă de important în toate domeniile.

Lectura trezește în noi sentimente diverse și profunde, ne arată experiențe variate, personaje cu care uneori de identificăm și de care ne legăm sufletește.

VÎȘCĂ ANDREI (Clasa a VII-a B)

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. E un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și de limbaj.

ORIȚĂ ANDREI
(Clasa a VII-a B)

O carte îți deschide calea către altele și, toate împreună, formează baza culturii noastre. Cartea nu doar ne dezvoltă mintea, ea ne face să fim mai buni.

Fiecare dintre noi ar trebui să citească măcar o carte. Scopul lecturii este acela de a forma un om echilibrat, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu ceilalți.

ILIAȘI CARLA
(Clasa a VII-a B)

Cartea reflectă, ca o oglindă, lungul șir de secole ale omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate.

Cartea ne este prieten credincios, iar acest prieten tăcut îți oferă-de câte ori ai nevoie-același răspuns la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles.

MATEI BIANCA
(Clasa a VII-a B)

STROPI DE LITERATURĂ- din creațiile copiilor

Căutare-regăsire-pierdere

Atmosfera de jos, din vale, părea toropită și atât de îmbibată de azuriul cerului, în timp ce orizontul de dincolo de el era de cel mai adânc albastru marin. Liniște,...dar liniștea are un dar deosebit – de a înfățișa cu sufletul sentimentele ieșite din trup și care rătăcesc fără înveliș. Încerc să spun ceva, dar nu pot să transpun diafanul simțirii mele în împletitura grosolană a cuvintelor. Așa că tac. Privesc din nou orizontul... Apropierea și depărtarea păreau să se întrepătrundă. Încerc să-l ating... Aveam senzația că mă avânt în zbor și că plutesc în văzduh, în vreme ce mintea-mi era stăpânită de reflecții profunde și originale, închipuindu-mi că eu și natura înconjurătoare alcătuiau un singur trup, în care toate membrele se întrepătrundeau într-o fericită armonie. Eu eram centrul.

În peisajul tihnit, cu nuanțe palide și ofilite ale văii, sub cerul albastru al orizontului, căldura era-n solzi de sunete, care începeau să mă cuprindă. Părea o eternitate de o clipă. Și nu voiam să se termine. Voiam să simt asta mereu... că sunt centrul universului, că sunt un strop de rouă din izvorul neliniștit al cerului, că sunt un gând în amintirea pământului, că sunt o stea cu strălucire glacială, că eu creionez idealurile tale, ale ei, ale lui, că sunt motivul afecțiunilor sfioase...

Atunci simțeam într-adevăr că zbor, că mă apropii de Absolut. Mă ghemuiam într-un norișor din pulbere de speranță și lumină, ocupând locul unui gând în imaginația cerului. Spiritul îmi era liber, dar nu se putea descătușa de trup. Prea multe amintiri întipărite cu o cerneală de lacrimi, prea multe fragmente lipsă din inimă....Trebuia să zbor prin mine, să mă cunosc, să-mi înțeleg fiecare idee întortocheată, fiecare semn de întrebare pe care îl puneam, fiecare zămbet, fiecare lacrimă. Singura cale de a-mi elibera spiritul, și cea mai dureroasă,- zborul prin tine. Mă topeam în mine ca zahărul în apă, alunecam ca un cursor pe cremaliera amintirilor. Țipete și fețe acoperite de măști negre se topeau într-un răcnet de animal agonizant. Simțeam durere, iar, clar. Simțeam cum se deslipeau continuu fragmente din mine. Trebuia să opresc asta, trebuia să găsesc răspunsul care se afla în mine, ascuns după toate amintirile și senzațiile pe care le avusesem vreodată, adevăr pierdut în vârtoarea vieții, singurul lucru care mă motivase, singura cale de a a-mi salva sufletul, prea plin de a mai suporta încătușarea în trupul meu obosit.

Cum să pătrunzi în acest osuar? Și de ce ai face-o? Și ce mască de tifon, ce mănuși chirurgicale te-ar putea proteja de infecția emanată de amintire?

Pătrundeam într-o odaie micuță, în care mai fusesem uneori. Sidef peste sidef, albăstrui peste albăstrui, apăreau imagini pâlpâitoare, stinse într-o clipă și lăsând în urmă regret și tristețe. Fiecare amintire este un filtru deformându-le pe cele anterioare, amestecându-se cu ele, făcându-le benzile mai înguste și mai eterogene. „Orice durere are zeci de spectre ce par durere să fie. Căci privirea durerii prin prisma orbitoare a lacrimilor împarte un singur obiect în mai multe, așa cum cristalele cu fațete, dacă sunt văzute

din față nu arată altceva decât confuzie, dar, văzute oblic, lasă să se distingă o forma.” Aceste cuvinte erau tatuete pe o bandă mustind de sânge negru.

Cine eram eu? O ființă fragilă, creată din fragmente de suflet și promisiuni încălțate. Luptasem, dar mă prăbușisem în tunelul de tristețe, cedasem în fața lacrimilor, a suferinței. Cerul meu înstelat, căci avem cu toții bolta înstelată în țeastă, era lipsit de strălucire, lipsită de speranță...Am continuat să caut, în alte tunele, răspunsul ce mă putea elibera...

Între cerul întunecat și foile cenușii s-a făcut lumină. Era ca și când două palme ar fi protejat înfinit acea lumină gingașă, care pulsa de viață. Așezându-se pe suprafețe, aurind cerul și dându-i o strălucire de prismă de sticlă și vopsind cu șofran și citron cenușiiul amintirilor sparge durerea. Dăre de aur rarefiat se amestecau cu lumina inițială, făcând-o și mai intensă, și mai limpede. Acolo, strălucind, era răspunsul pe care îl căutasem în stratul de foile ale amintirilor.

Sub foia ultimei amintiri, era scris cu caractere egale, un text imperativ și greu ca o cortină. Revelația era ca un urlet de bucurie tăcută, exprimând ușurare, predare. Nu puteam să zbor deoarece mă rupsesem de cisterna de lumină vie din adâncul ființei mele, punctele de rupere distrugându-mi limita gândirii, distrugându-mă pe mine. Trebuia să prind iar această legatură, cu firele aurii ale împlinirilor, ale amintirilor frumoase, amintiri când eram fericită... Trebuia să am un nou ideal, un nou vis, un vis în care să cred cu adevărat, care să mă motiveze să mă înving pe mine însămi.

O dorința mi se aprinse – nu mai voiam să zbor, voiam să fiu om, să trăiesc viața ca pe o clipă din infinitul soarelui. Voiam să fiu umană și să lupt pentru fericire, voiam să încerc. Aceasta iluminare îmi retează aripile... Mă prăbușesc... Însă aveam speranță,... aveam un vis... Îmi pusesem toate speranțele în fericirea promisă, fericirea care părea atât de efemeră...Voiam să zâmbesc iar.

Această fericire însă nu atingea desăvârșirea, ci se oprea în anticamere, și anticamere ale anticamerelor sufletului, și nu puteam să-i simt intensitatea,...nu puteam simți nimic. Sufletul meu era prea distrus de cuvinte spuse în grabă, promisiuni încălțate. Atunci am înțeles că nu aveam să simt niciodată fericirea adevărată, și că-mi dădusem aripile pentru o iluzie care doar mă făcea să supraviețuiesc, nu să trăiesc. Ce om nechibzuit, să-și dea viața absolută, printre norișori din sârmă de aur și stele palide cu pâlpâire amețitoare!

Aripi de fum se risipesc în zare. Privighetori cu aripi arse de fum cântă până când nu mai rămâne nimic din ele și cristale acoperă sufletul naturii. Zâmbetul mi se transformă într-un oftat al unui enorm suflet întristat, închis într-o cușcă din care voia cu disperare să iasă – trupul. Fiecare speranță se năruie...Nu mai credeam în nimic. Aș fi vrut să am aripi din nou, să pot zbura, departe de fiecare umbră de tristețe și durere, de fiecare săgeată care îmi străpungea sufletul. Refuzasem Absolutul pentru o fericire care era o iluzie.

Eram un om lepădat din cer.

Geamă Andreea (Clasa a VIII-a B)

ÎNTOARCEREA LA SINE

Trăiesc într-o lume modernă. Prea modernă. Încep și sfârșesc zilele cu laptop, I-Pad, TV prin cablu. Nici să vreau n-aș putea evita asta. Știți cum e numit cel care nu știe a mânuși aceste noi instrumente?...

Deci trăiesc.

Ba nu, viețuiesc!

De fapt, cresc și învăț să devin OM.

Am început să fiu conștientă că există ceva lăuntric în mine. Ceva care mă-ndeamnă să țin pasul cu vremurile, dar și ceva care mă trimite cu gândul la o viață simplă, ca a strămoșilor. E ceva care mă trimite cu gândul către bunii mei, către viața lor lângă un mirific *picioar de plai*, cu doinele și cu baladele lor...

Bunii mei-și-ai voștri- deopotrivă -n-aveau știință de carte. Mă-ntreb cum o fi fost posibil să zugrăvească atât de strălucit icoane sau înțelepciuni încrustate doar în memorie?... Să fie aceia cu adevărat înaintașii mei? Mă-ntreb, căci, plantată adânc în lumea de azi, uit să contempun un răsărit de soare ivindu-se dintre curbele line ale dealurilor, n-am talentul celor de odinioară de-a ivi vorbe de duh... Dacă cei de-același sânge se-aseamănă, eu de ce cuget la biți și pixeli?

Mai e ceva lăuntric în mine: de când mă tot confirm ca rădăcini și mă anulez ca prezent, găsesc acolo, în adâncul meu, o scânteie a războiului. E un război riscat între libertatea din interior și tot ce mă îngrădește din afară.

Haraga Delia Alina (Clasa a VII-a B)

INCURSIUNE ÎN MINE ÎNSĂMI

Rătăcesc în căutarea unui unghi din care să ațintesc lumina asupra mea... Din răspuțuri încerc să fiu un căutător singuratic într-o binecuvântată cercetare a sa...Mă vreau și demodată, mă doresc și modernă.... În intersecția aceasta cu mine însămi lipsesc semnele de circulație, iar iluminatul abia pâlpâie... Mijesc ochii, să zăresc mai bine, dar nu mă văd deslușit.Vreau cu tărie să mă cunosc, să mă descriu, să mă regăsesc!

Încet, am căpătat ieri o certitudine privitoare la mine, dar azi s-a năruit... Cât va dura această repetabilă întoarcere la sine? Mă voi defini vreodată pe mine însămi? De curând, recunosc la mine o siguranță: de când cotrobăi între lumea de ieri și lumea mea de azi, încep să renasc. Și asta de când m-am plictisit de mine!

Tot aruncând colacul de salvare între apele trecutului și cele ale prezentului, tot pătimind între recuperarea încrederii și pierderea acesteia, văd născându-se –nu fără dureri-un OM...

Eu să fiu oare?

Haraga Delia Alina (Clasa a VII-a B)

DESPRE SINE

M-am trezit în această dimineață obosită și cu o durere teribilă de cap. Ieri a fost o zi plină: antrenamente, teme, pregătire intensivă pentru examenele ce bat la ușă, suficient ca să-i ofere oricui o stare de extenuare. Pe când stăteam în bucătărie, sorbindu-mi ciocolata caldă, m-am gândit că aș putea sări peste rutina de sâmbătă dimineață și mi-am spus că ar fi mai bine dacă aș scrie ceva. Așa că mi-am ridicat corpul obosit, și, mai mult târându-mă, am ajuns la birou, în fața jurnalului meu. Și după o pagină de scris, am realizat ceva. Începeam să mă simt eu însămi din nou. "Simt că scrisul mă conduce înapoi spre mine", am scris cu litere mari și ușor aplecate.

Nu e acesta cel mai minunat cadou ? Tot ce trebuie să faci este să scrii. Nu contează pe ce scrii, cu ce, unde scrii sau chiar despre ce scrii. Pur și simplu scrie ceva și-ți vei găsi drumul spre tine însăși. Mi-am dat seama că timpul e mișcare pură de ieșire din sine pentru a reveni la sine, mișcare prin care se produce un joc al cunoașterii. Am descoperit treptat că sinele este ceea ce contează. Devii om atunci când devii conștient că există ceva launtric. Și trebuie să cauți din răspuțeri, fiindcă viața nu este sigură, în orice moment moartea poate distruge această oportunitate.

Conștiința este cea cu care ești construit, mintea nu-ți aparține și nici trupul. Și nu e mare lucru să te detașezi și să privești cum îți funcționează mintea, să te detașezi și să privești gesturile trupului. Acest observator fin este adevărul tău. E deja acolo, îl vei găsi de fiecare dată acum și aici.

Cel mai bun lucru pe care-l poți face întotdeauna este să-ți amintești cine ești. Și asta nu înseamnă acel « eu » ce crezi tu că ești, sau acela definit de rolul pe care-l joci sau măștile pe care le porți, nu acel « eu » condus de teamă, insecuritate sau nevoi, ci adevăratul « eu » - pur, strălucitor, prețios, nedeteriorat, neînvinș.

Trebuie să avem curajul să găsim calea întoarcerii la sine. Vei ști sigur când ai ajuns acolo. Ajungi să iubești prezentul cu lucrurile așa cum sunt ele. Nevoile și dorințele tale personale pălesc în importanță și te găsești în situația de a fi generos și disponibil fără a face niciun efort. Noi toți dezvoltăm o falsă identitate astfel încât să putem supraviețui în această lume plină de capcane. Învățăm să căutam aprobarea celorlalți sau creăm o anumită imagine pe care o prezentăm lumii. Luptăm pentru carieră, bani, putere, control sau dragoste. Și este de înțeles de ce facem asta. Încă de la o fragedă vârstă ne confruntăm cu mesajul că cine suntem cu adevărat este greu de acceptat de către ceilalți, învățăm să gândim și să acționăm în moduri care să mulțumescă lumea din

jurul nostru. Învățăm să ne suprimăm trăirile, să ignorăm și să evităm natura noastră ca să putem trăi în siguranță și iubiți.

Exemple sunt nenumărate: o tânără domnișoară ce trebuie să-și ascundă sentimentele și să poarte masca unei fete bune și dulci astfel încât să nu fie un stres pentru părinții ei; un băiat la vârsta adolescenței ce crește în haosul unor abuzuri verbale fără a avea spațiu de a-și exprima sentimentele; orice copil cu un părinte mult prea ocupat care nu poate fi lângă el să-l asculte, să-l sprijine și să-l ghideze în viață. Toate aceste situații ne chinuiesc în momente când tot ceea ce vrem este doar să fim fericiți, să ne odihnim, să înlăturăm efortul încercării de a fi sau de a primi.

Când atingem interiorul persoanei noastre, are loc o recunoaștere. “A, mi-am amintit!. Țsta sunt eu!” Ne întâlnim “sinele” ca pe un prieten pierdut de multă vreme. Doar pentru o scurtă vreme, scapi totul din mână, ca pe un cartof fierbinte. Întotdeauna îl poți ridica din nou. Permite-ți ție însăși să nu fii acaparat în nicio minte, în nicio poveste, în nevoi, sau diverse credințe. În acest fel poți găsi ceea ce ai căutat întreaga viață.

Pentru mulți dintre noi, aceasta este o căutare ce durează toată viața, să ne amintim cine suntem și să ne întoarcem de unde am plecat. Din păcate, unii oameni nu se bucură de această descoperire, dar, spre uimirea mea, eu, un spirit creator, am avantajul de a mă bucura de sufletul meu.

Zaharia Roxana (Clasa a VII-a B)

UN STROP DE ETERNITATE

Cu mintea învăluită în ceața eternului, privesc înapoi spre vremuri marcate de oameni... De oameni? De noi, păsări rătăcite prin văzduhul eternului? De noi, o minusculă bucată de infinit? Dar noi, această minusculă bucată, putem schimba infinitul? Da. Și atunci, de ce nu putem schimba natura?

Natura... răspântia celor patru zări, o apropiere și o depărtare în preajma noastră. Privesc spre cer și e acolo: depărtarea, depărtarea albă, solemnitate divină... Depărtarea îmi distruge singurătatea, căci încet, încet, încep să cadă bucățele de infinit. Cu pas domol, nesigur, dar dominator, infinitul însuși a coborât pe Pământ, pentru a-și cunoaște împărăția. Eternul alb a învăluit văzduhul și a transformat depărtarea în apropiere.

Da, e vorba de marea iarnă, atotstăpânitoare, mireasa albă a brazilor, care nu-i dorită de nimeni, dar o așteaptă toți să vină. Cu lăcomia buzelor însetate, Pământul o săruta și-n nebunia lui se lasă dominat de divina zeitățe de marmură. Întoarsă pentru a nu știu câta oară pe acest pământ, purta pe umeri tezaurul necunoscutului, căci aduce o nouă lume. Dar acum e altceva. E dorită. Toți îi recunosc puterea magică ce distruge, îngheață și creează. A-nvăluit Pământul în suflare de gheață, a distrus verosimilul. Într-o secundă, Pământul și Cerul se unesc într-o atingere sobră, binecuvântată de însăși iarna. Iar această atingere aduce depărtarea aproape, aduce frumosul și urâtul deopotrivă. Nu te cunoaștem, deși te

vedem alături de noi, deși îți simțim răsuflarea de gheață, deși îți vedem ochii în văzduh și gura printre fulgi. Nu te știm, dar îți simțim mângâierea maternă, îți auzim strigătele printre vânturi. Nu te-am văzut, deși ne urmezi pas cu pas în fiecare an, deși făptura ta ne alungă singurătatea în momente dificile.

Și trandafirul veșnic al nopții-ntunecate, rima infinitului se pleacă-n fața ta. Și floarea zilei cu Sfântul Soare deopotrivă îți oferă viața lor.

Dar cu capu-n jos, umilă pleci, când sărutarea Pământului de mai devreme se transformă-n ură și când zeitătea de demult e alungată cu strigăt de mânie și cu gesturi de pungaș, eu atunci mă ridic și strig: „Nu pleca! Mai stai.”

Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

ARMONIE

Joc de lumină...Scheletul șters al lunii de crom gălbui se spânzura pe boltă și mai avea doar câteva clipe de trai-luceafărul de dimineață o gonea deja, din partea dreaptă, iar pe măsură ce lumea se trezea, se făcea simțit un vânticel care parcă tremura luna răsfrântă în oglinda iazului.

Pământul cu guri pârjolite părea îmbibat în azuriul cerului. Aburii groși ai nopții, asaltați de razele calde, se destrămaseră și se ghemuiseră în norișorii izolați, prin văi, prin desișurile pădurii, unde așteptau fără întârziere să fie nimiciți. Soarele avea o înfățișare ciudată, de ființă vie, care îți impunea să vorbești despre el ca despre o persoană masculină.

Lumea plantelor începu să dospească, seva să urce, până când, în liniștea deplină a grădinilor singurate și a ogoarelor fără urme de pași, fără speranță, încremenite după lanțurile și slavia înghețului, totul devenea forfotă, încordare, adunare de forțe și reînsuflețire generală. Atmosfera era într-un echilibru atât de fragil, încât și lucrurile neînsuflețite păreau deodată înzestrate cu două-trei simțuri. Apropierea și depărtarea păreau să se întrepătrundă, iar

urechea putea distinge clar orice sunet de sub cupola cerului.

Totul era într-o armonie perfectă, o suită de sunete care se împleteau atât de bine, clipocitul apei, cântecul păsărilor, înfiorarea frunzelor la atingerea tăioasă a vântului, plânsul cel zadarnic al vreunui nor străpuns de vreo sulică de lumină și șoaptele liniștii...

Privesc orizontul de cel mai adânc albastru ultramarin. Oriunde m-aș găsi, acesta are grijă să mă asigure că sunt în centrul universului. Încerc să-l ating, încerc să fug, dar nu pot. Lumina palidă a razelor de soare mă ține acolo prizonieră. Încerc să spun ceva, dar nu pot să transpun diafanul simțirii mele în împletitura grosolană a cuvintelor. Așa că tac... Aripile crescute înlăuntrul meu încearcă să zboare, să lase în urmă totul... Ocup spațiul unui gând, în imaginația cerului, pe lama de cuțit a clipei.

Orele coboară, atârând de razele fine ale soarelui, care se întreș, subțiri ca firele de păianjen, cu umbrele albastrui, iar văzduhul strălucește fără niciun ajutor.

Adorm la marginea norilor...

Geamă Andreea (Clasa a VIII-a B)

SPERANȚĂ

În peisajul tihnit, cu nuanțe palide și ofilite, sub cerul albastru al orizontului, ea mergea alene. Unde? Nu știa...

Mergea pe drum cu senzația că se avântă în zbor și că plutește în văzduh, în vreme ce mintea ei era stăpânită numai de reflecții profunde și originale, închipuindu-și că ea și natura înconjurătoare alcătuiau un singur trup, în care toate membrele se întrepătrundeau într-o fericită armonie. Era sublimă ca razele subțiri și fine de lumină, iar soarele, norii și vântul păreau să fie aprinși de același foc.

Chipul ei era senin ca seninul nestatornic al cerului de april, iar ochii-două mări de lumină- străluceau atât de aprins, încât păreau muiți în aurul soarelui.

În timp ce astrul cobora dincolo de deal, îi proiecta fidel umbra. Desena conturul acestei neînsemnate făpturi cu atâta grijă pentru fiecare linie, de parcă ar fi fost vorba de profilul vreunui înger coborât din lumea poveștilor frumoase. Le reproducea cu atâta râvnă, parcă fremătând de înflăcărare pentru ea...

Îl privea cu ardoare tinerească, dar continua să meargă... Firele de polen ce pluteau în aer păreau sunetele care prinseră formă, vorbele soarelui, ale norilor, ale pământului. Începu să se legene ușor, iar armoniile treceau ca adierile vântului prin ea, aducându-i o fericire ascunsă. Bătăile inimii ei și ale naturii dădeau un singur puls.

Fiecare parte din ea părea înflăcărată și de altceva decât de soare, de parcă ar fi avut un mic soare propriu, pentru sufletul ei, la care să se încălzească- vreun vis, vreo dragoste, vreo speranță tainică și îndepărtată, care, deși nu avea niciun temei, se încăpățâna să pulseze în ea, ca orice speranță...

Geamă Andreea (Clasa a VIII-a B)

EU – O ILUZIE

Am tremurat continuând să privesc oglinda.

-Cine ești dumneata? Ce vrei? Ești aceeași? Nu ești nimeni. Ești oarecare. Ești eu.

Aceea era o iluzie, o clipă a absurdului- reflecțiile în oglinzi nu pot vorbi decât cu cuvintele mele, aceleași cuvinte mereu, același portret. Cealaltă încă nu vorbise- nu era nimic. În zadar încercam să-i evit privirea. Vocea-i îmi răsună în șanțurile minții, iar imaginea ei rămăsese scrijelită pe colțul ochilor mei.

-Ce ești? Am întrebat-o, încă nedumerită și speriată.

-Suntem aceleași.

-Ești reflecția mea, dar poți vorbi, poți gândi-ești umană.

-Sunt un gând. Tu mă faci reală.

-Eu?! De ce?

-Îți este frică, de eșec, de timp, de durere, de infinit. Îți este frică de ideile tale, de tine. Nu vrei să recunoști. Tu ești ceva- un zâmbet pe fața cuiva, un gând din imaginația lumii, un fior al unei raze de soare, un suspin al norilor, un tremur al pământului- și ai un scop...

M-am întors și am plecat, lăsând iluzia să-și continue discursul. Deși eram tot eu, avea alte idei , pozitive, spre deosebire de ale mele. Avea dreptate. Dar ce sau cine-o trimisese aici dorind să-mi schimbe întreaga gândire? Poate eu, mintea, ființa mea. Poate hazardul... Nu era întâmplător. Începeam să fiu sigură...Totul era clar, limpede, ușor și se desfăcea în foițe subțiri și în aburi care-mi inundau simțirea.

Am căzut, dar nu mai simțeam asta- simțeam doar o putere, ceva care-mi dădea încredere.

Da! Încredere că voi reuși, că voi câștiga, că voi fi cea mai bună pentru mine .

Andreea Geamăn (Clasa a VIII-a B)

JOACA DE-A ETERNITATEA

Îmi caut gândurile, dar nu le găsesc. Nu mă găsesc. Gândurile îmi pun viața între ghilimele.

Văzduhul îmi plânge în față, iar roua dimineții îmi face sete..., sete de viață, sete de mine, poate. Mă caut într-o boabă de rouă, dar poate roua se transformă în viață. Îmi caut existența într- o boabă de viață?

Sunt atingerea cerului și a pământului. Caut nemurirea cu ochii. Dar nu o găsesc. Eternul m-a învăluit, mi-a distrus singurătatea și a transformat depărtarea în apropiere. Și-n neastâmpărul serilor, când cerul îmi zâmbea adăpostit printre stele, îmi căutam în inimă o cale de acces spre MINE... Gândurile-mi curg odată cu monotonia tic- tac- ului. Îmi ascut ideile ca pe niște săgeți, dar nu cu o țintă precisă. Ba nu! Vreau să dobor fortul creat în jurul trecutului, dar nu pot. Doar inima poate distruge fortăreața în care se află viața mea, în care mă aflu chiar EU. Am reușit! Dar nu eu, cea din exterior, ci eu , prizoniera timpului pierdut. Această evadare din închisoarea eternității unește cerul și pământul, într-o atingere binecuvântată de Divinitate, atingere care aduce depărtarea lângă mine.

M-am regăsit. Dar nu aceeași. Privirea celeilalte „eu ” e în ochii mei, dar trece de barierele fizice. Îmi caută sufletul. În același timp, și eu mă uit la ea, dar nu la chip, ci în suflet. De unde pot avea certitudinea că nu sunt decât un pion al jocului desfășurat , poate doar de distracție, de către eternitate? De unde pot ști care din cele două „eu ” sunt? Poate că sunt cea care povestește...sau cealaltă „eu ”, despre care se povestește, care-i mai puternică? Cine a învins timpul? Poate că sunt amândouă. Poate sunt o simplă ființă de hârtie, personaj al unei povești, care așteaptă să fie transpus de către autor în lumea imaginară, să fie imaginat ca personaj principal sau secundar în propria poveste de viață...

Dar nu cred. Mă uit în jur și totul pare atât de real! Parcă nu aș fi doar o păpușă mânăuită de către Infinit. De asemenea, nu sunt nimic din cele spuse mai devreme. Cele două „eu” erau doar jumătăți din mine. Una fără alta nu există. S-au întregit reciproc. Dar eu nu sunt nici cea reîntregire. Infinitul a fost bun cu mine. Eu reprezint cele două jumătăți și un strop din eternitate. Asta sunt eu. Asta suntem toți.

Întrebarea e: „Oare vom mai rămâne așa sau vom deveni doar niște personaje în jocul Universului și al Infinitului?”

Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

REGĂSIREA

Visez. În fiecare clipă visez. Lumea viselor, pentru mine, este o lume ca-n povești. Visul mă poartă într-o lume fantastică, ireală, de o frumusețe uluitoare.

Îmi desfac aripile albe, cu pene strălucitoare, și mă înalț în zbor către o lume necunoscută, către zarea albastră. Din înaltul cerului privesc minunatele orașe, care par mici ca niște buburuze. Poposesc pe o creangă de brad, în pădurea mirifică de argint, și mă răcoresc în izvorul cristalin, unde susură glasuri vesele de copii care se scaldă bucuroși sub razele strălucitoare ale soarelui.

Mă înalț în zbor deasupra pădurii și văd căprioare care pasc în iarba fragedă și privesc neliniștite în jurul lor, atente la orice tresărire a frunzelor. Mă apropiu de una dintre ele și privesc în ochii ei umezi frumusețea și măreția ei. Căprioara fuge, speriată, iar eu stau și mă uit la mersul ei fin și elegant, ca o adevărată regină. Totul este prea frumos, tot ce este în jur mi se pare o lume magnifică...și mi-aș dori ca această lume să fie lumea mea, în care să pot trăi așa cum îmi doresc.

Ajung într-un parc. Ceasul de pe turlă bate ora fixă, dar eu nu mai știu ce înseamnă timp. Știam doar ce înseamnă veselie și copilărie, pierdusem cu totul noțiunea timpului și mă jucam în continuare, neștiind unde sunt și cum am ajuns acolo. Mă întreb: „Oare ce caut eu

aici?”-dar nu-mi pasă, atâta timp cât mă pot bucura de joc și de voie bună. Dar parcă totul se spulberă, încetul cu încetul, totul dispăre din fața ochilor mei, totul devine ca un vârtej imens ce te poartă altundeva...

Mă trezesc din visare și parcă îmi pare rău că totul a dispărut când era mai frumos... Dar asta e! Aceasta sunt eu cu adevărat și, chiar dacă visez lumi pe care mi-aș dori să le pot stăpâni, pe care să le pot avea doar pentru mine, trebuie să mă trezesc la realitate, să mă regăsesc. Mereu voi visa, dar promit să mă reîntorc!

Tomița Andreea (Clasa a VIII-a A)

CUNOAȘTEREA DE SINE

Cunoașterea de sine înseamnă putere. Din ziua în care mi-am cunoscut propriul Sine, am cunoscut însăși esența existenței. Priviți-mă! Sunt aici. Sunt chiar aici. Eu nu am nicio filosofie, am doar o experiență concretă. Pot să vă împărtășesc această experiență, dar nu pot să fac aceasta fără participarea voastră. Va trebui să renunțați la punctele voastre de vedere dogmatice. Va trebui să porniți alături de mine în aventura necunoscutului. Pot să vă conduc spre acea fereastră de unde existența este clară, transparentă. Dar va trebui să mă țineți de mână și să mă urmați!

De-a lungul timpului, a vieții mele de până acum, și nu numai, ca mulți alții dintre voi mi-am pus multe întrebări despre viață, despre ce este dincolo de ceea ce se vede, în spatele celor cinci simțuri, încercând să văd dincolo de limită, de materie, ajungând ca în acest moment să descopăr cu fiecare zi care trece minunățiile din jurul meu și interiorul meu, să simt și să conștientizez că, dincolo de o ființă umană, sunt o entitate, sunt acel ceva

cu mult peste limita de înțelegere a noastră, cineva care este mult mai mult, care este infinit și parte dintr-un Întreg măreț, o creație divină a lui Dumnezeu.

Trăim într-o perioadă în care cei mai mulți oameni sunt într-o permanentă derută, neștiind cum să facă față mai bine avalanșei de probleme cu care sunt bombardați zi de zi. Ne întrebăm din ce în ce mai des cine suntem și unde vrem să ajungem. Și, mai ales, cu ce resurse. Frământările ne înstrăinează din ce în ce mai mult, remarcăm înstrăinarea, dar nu găsim soluția. Uneori am dori să rezolvăm câte ceva, dar nu intuim cauza, deci nu găsim calea. Lipsa de comunicare este una dintre cele mai serioase probleme ale vieții cotidiene. Am vrea să acționăm, dar nu știm cum! Toate ezitățile noastre arată ce puțin ne cunoaștem și cât de puțin îi cunoaștem pe cei din jur. Cel mai important lucru este să vrei să știi. Să știi de ce ți se întâmplă ceea ce ți se întâmplă, să știi ce te așteaptă și cum poți să-ți rezolvi problemele.

Din multitudinea de lucruri pe care le învățăm la școală scapă însă ceva: o temeinică însușire a cunoașterii de sine, a cunoașterii naturii umane, a legilor care ne guvernează viața. Pentru a ajunge la astfel de cunoaștere trebuie depus un efort serios și constant.

Sursele de informare nu sunt chiar la îndemână, dar cel ce dorește cu tot sufletul să știe, le va găsi! Este adevărat că fiecare dintre noi poate face cam tot ce vrea să facă! Dar, una este să depui eforturi mari pentru a realiza la nivel cel mult mediu un lucru pentru care nu ai înzestrare naturală, și cu totul altceva este ca, având

“har” cum se spune, rezultatul muncii tale să fie pe măsura eforturilor (pentru că nimic nu se realizează fără efort), iar cunoașterea de sine implică noțiuni de astrologie, de grafologie, de limbajul trupului și al feței; noțiuni despre puterea gândului, a privirii, a cuvântului, despre câmpul energetic propriu, despre influențele cristalelor, ale culorilor, ale parfumurilor, ale muzicii asupra noastră și despre multe alte lucruri pe care simpla descoperire te face să-ți dorești din ce în ce mai mult să le cunoști. Despre minunile naturii, pe lângă care trecem fără a le vedea, despre minunile din viața noastră, pe care nu știm să le apreciem.

Deci, necunoscându-ne prea bine pe noi înșine, deseori ratăm prezentul...

Zaharia Roxana (Clasa a VII-a B)

Clipă a nimicului...

Două palme păreau să protejeze infinitul gingaș de lumină proaspătă, transparentă, în nuanțe de șofran și citon, care aureau totul, dându-i o strălucire de prismă de sticlă. Deasupra capului meu, obosit și plin de gânduri, se contura un text ciudat, niște cuvinte pe care nu le înțelegeam, dar care rămâneau scrise cu vârful acului pe colțul ochilor mei.

Corpul, spiritul se desfaceau în mii de foițe pline de tuș negru. În zadar încerc să-l descifrez. Acel text nu e uman, deși face parte din mine, și nu-l pot desluși. Încerc să-mi pun ordine în gânduri- totul devine un nimic. Un abis de coli albe. Singurătate... Mult timp nu înțelesesem că doar îmi săpam canale-n pielea de lumină bătrână a zilei, când gândurile-mi înfundau capul trăgându-mă spre ele. Aceleași gânduri indescifrabile, pe care nu reușeam să le uit. Ce era dincolo, nașterea, copilăria și adolescența, transpare prin uriașul zid al minții, ghemuindu-se și deformându-se în încăperi mici, închise, pulverizate de teamă și regret.

Colile neatinse, pătate de lumina slabă, păreau de nepătruns. De parcă le-aș fi rupt puritatea și sensul în două cu

mâzgălituri negre. Ideile mi se opriră, adunate toate-ntr-un colț, în vreun tunel cu alte gânduri moarte și uitate. Mă simțeam atrasă într-o singurătate atât de copleșitoare, încât făcea ca totul să se fărâmițeze în mine. Interacțiunea mea cu ea –vivace și absurd. Singurătatea, deși mă lăsa fără nimic, continua să mă izbească de un gând. De unul singur, că nu eram numai una, că aceea care scrisese “ nu eram numai una” se prăbușește deja peste pulberea neagră a celei din urmă și că va continua să se prăbușească altele până când va desluși sensul acelor cuvinte. Cum să pătrunzi în acel osuar al prăbușirilor? Și ce mânuși chirurgicale, ce mască te-ar putea proteja de infecția emanată, ca să nu te prăbușești din nou?

Aceste întrebări vor rămâne fără răspuns. Poate singurătatea, colile albe și hieroglifile negre le vor rezolva în clipa unei prăbușiri...clipă a nimicului- EU.

Geamăn Andreea (Clasa a VIII-a B)

CINE SUNT EU?

Uneori stau și mă gândesc la viitor. Mi-aș dori să evadesc din portalul timpului și să parcurg o călătorie în viitor, unde să mă pot regăsi, unde să pot visa cu ochii deschiși. Știu că am doar o viață! și vreau să o trăiesc cum pot mai bine. Visând!

Știu, sunt doar un copil, care umblă cu mintea în nori, dar vreau să mă trezesc în fiecare clipă într-o lume mai bună, mai senină. Imaginația mea evadează într-o altă dimensiune atunci când mă trezesc, dimineața, și îmi doresc ca timpul să treacă limpede, să pot trăi clipele vieții așa cum îmi doresc eu. Aș vrea să pot închide ochii și să călătoresc pe aripi de vis, iar atunci când mă voi trezi, mi-aș dori să fiu altcineva, un personaj al unei alte lumi, iar lumea aceea să fie o cale deschisă către regăsire...

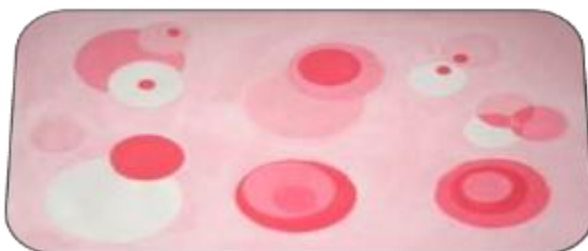
Uneori uit că sunt doar un copil, care își caută depășirea limitelor și a copilăriei, care caută să trăiască undeva, în viitor,

într-o altă lume. Îmi e foarte ușor să greșesc, dar fără greșală nu pot ști niciodată ce este corect și ce cale este de urmat. Așa că trebuie să cred în mine, în puterea și în voința mea. Știu prea bine că îmi pot modela viața așa cum vreau eu. Odată ce am tot viitorul înaintea, nimic nu mă poate opri să-mi creez propria viață. Ea este ca o poveste pe care unii o consideră uneori nesfârșită, uneori prea scurtă. Orice poveste este frumoasă și plină de însemnătate, de sentimente și alegeri nenumărate, restrânse în minuscule litere negre, cu aceeași cerneală care ne curge prin vene.

Când vine sfârșitul poveștii, când simt că iar e momentul să fac o pauză și să mă las în derivă, înseamnă că m-am pierdut nițel. Dar totul e cu un scop. Nu e o pierdere de vreme, e o pierdere de sine. Nu. Nu! Nu e trist, pentru că mereu tânjesc după acea regăsire. și ce ar fi regăsirea de sine, dacă nu ar fi pierderea de sine mai întâi? Dacă nu m-aș simți pierdută, nu mi-aș mai găsi drumul în viață. și drumul acesta în viață e ca firul narativ al unei cărți, plin de răscruci la tot pasul, plin de momente în care te pierzi, nu mai știi cine ești și ce scop ai în viață. Dar mereu se ivește o porțiță de scăpare, mereu apare ceva ce te face să te regăsești.

Nu este greu să privești lumea așa cum vrei, trebuie să ai răbdare. Nu orice se poate obține ușor în viață. Trebuie să lupti pentru a obține ceea ce vrei, trebuie să învingi obstacolele vieții pentru a fi tu însăși!

Tomița Andreea (Clasa a VIII-a A)

VISUL SFÂȘIAT

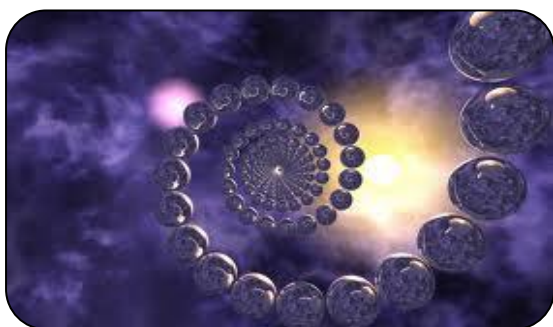
Tăcerea mă lovește cu pietre, iar peretele din fața mea îmi împiedică trecerea în mine. Hoinară prin veacuri negre, am pribegit, simt cum viața se scurge prin mine.

Cu mâini tremurânde îmi desfășor gândurile și apoi le rup, azvârlindu-le în cele patru zări. Nu sunt eu aceasta! Îmi văd umbra în oglindă. Infinitul a început să cadă peste mine și, speriată de teribila onoare care mi-a fost dată, mă refugiez. Dar unde? Acum unde sunt? Aș vrea să fiu clipa unui vis, un fir de nisip în clepsidra eternului, așteptând să cadă în infinitate... Nu mă tem de mine, deci nu mă tem de nimic. Mă uit pe geam și e acolo, pregătită să înghită: depărtarea. Sunt cele patru zări, sunt răspântia lor. Gândul nimănui nu mă va putea găsi. Totul trece pe lângă mine, transformându-se în amintiri.

Mi-e dor de mine. De unde știți că Pământul nu este altceva decât Raiul altei lumi? Sau Infernul... Viața-mi este pecetluită de dorința regăsirii mele. Infinitul mă înghite încet, încet, și încep să uit cine sunt. Mă întorc în mine, dar nu mai sunt aceeași. Lumea nu mai e aceeași. Lumea, acest personaj colectiv al vieții noastre, este poate mai importantă decât noi. Eternitatea mă împinge într-un loc retras unde sunt doar eu și gândurile mele.

Ceața eternului mă învăluie și mă las încătușată de prezent. Nu. Eu nu pot, dar el poate! De ce? De ce îmi curmă picul de liniște existent în sufletul meu? De ce el mă poate extrage din această lume și mă poate duce în trecut? De ce?

Încercările mele n-au dat roade, iar lui nu mă pot împotrivi. Regăsirea cu mine, după atâția ani, mă tulbură. În loc să

mă văd pe mine, văd o copilă, dar care îmi seamănă. Nu pot fi eu! Perfecțiunea copilei mă sperie, inocența ei mă neliniștește. Și ea se uită la mine cuprinsă de frică. Vreau să fac un pas, dar acest pas al ei face cât zece ani, căci copila mi-a adus la suprafață toate amintirile. Primul sunet rostit, primul pas, primul cuvânt scris, toate mi se rotesc în minte și nu mă lasă în pace. O, copilă! Ce ai tu cu mine? Dar infinitul mă apropie de ea și copila mă atinge. Focul trecutului și cel al prezentului îmi învăluie muritorul trup. Chiar eu sunt acea fetiță.

Pentru ultima oară, mă uit în ochii ei și mă văd pe mine păzind căderea stelelor...

Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

*Intrați în templul
literaturii pe poarta
cea mare, nu pe por-
țile lăturalnice!*

**ION
MINULESCU**

Căderea

*Când inima-mi rupe albastrul cerului
Vreau s-o găsești, s-o acoperi
cu răsuflarea ta
Ca atunci când se va întoarce în adâncul
sufletului
Să o învălui cu umbra lunii
Și să privesc în ea bătăile minciunii,
Să o iau în mâini, să nu o las să moară...
Amintirile să nu o doară.
Să-i simt pulsațiile ca de oțel
Zdruncinându-mi tot trupul... Iar el,
Lăsat pradă freneziei,
Adânc să o îngroape în pământ,
Până când bătaia ei va fi uitată.*

*Orizontul să mă calce în picioare,
Iar infinitul să-mi stârpească orice suflare,
Să sfâșii vântul, să-năbuș visul
Și să mor mușcând pământul.
Va spune cosmosul povestea
Unui copil... care-a păzit căderea?*

Scurs de existență

*De câte ori același vis
Când din țărână mă ridic
Și mă pierd prin abis...
De câte ori?*

*Cât de tare- aș vrea să mă uit
În ochii tăi, să- mi spui,
Să- mi spui cu ce- am greșit atât de mult?—
Cât de tare!*

*Dar nu ești — și sufletu- mi zbate
Sub măreția umbrei tale,
Iar rațiunea- mi nu vrea a răzbate —
Și nici nu vei mai fi.*

DE URSITĂ...

*Pe un altar, din colț de stâncă, v-am
hărăzit destinul,
Floarea-de-colț a fost a voastră jertfă,
Am împletit din fir de aur realul crud cu
visul
Și-am dăruit din lacrimi de ursită
Ce dăruiește un izvor cu apă cristalină.*

*Cu grij-am împletit din trei raze de soare,
Cu fir de nor, virtute pură, din pomul
vieții-un ram,
Și-am creat un dar divin, neprețuit
balsam:
Încredere s-aveți mereu în voi și în destin
În ziua cea de mâine, cu zâmbet, nu
suspîn.*

*Zâmbetul vostru să fie unic precum e
Sfântul Soare,
Să vă fie râsul cristalin, sufletul ca o
floare,
Supărarea, tristețea sau durerea iute să
vă treacă
Și să aveți parte în viață de tot ce vă cere
vrerea...*

Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

Prof. coordonator, SOFIA GÎDEA

DUELUL ANOTIMPURILOR

MIRAJUL TOAMNEI

Anotimpul ruginiu, plin de culoare și de farmec, a sosit. În drumul său, peste pământul încărcat altădată de verdeață, toamna, precum un pictor priceput, preschimbă culoarea peisajului în tonuri calde de galben-marونی. Atingerea toamnei a transformat peste noapte și frumosul parc din apropierea casei mele.

Rânduite, de-a lungul și de-a latul aleilor din parc, stau de veghe trunchiurile de copaci, lumânări aprinse ce luminează cărările bătorite, acum pustii. Din trunchiurile puternice se ridică zeci de crengi groase ca niște brațe uriașe. Aici se odihnesc, pentru o scurtă perioadă de timp, frunzele îngălbenite de vremea rece a toamnei. La fiecare adiere mai îndrăzneță de vânt brațele copacilor se mișcă și, odată cu ele, frunzele încep să cadă într-o ploaie multicoloră, haotică, iar fiecare frunză pare să aibă drumul său în văzduh.

Nici țiipenie de om nu se avântă pe aleile pustii ale parcului. Încremenirea este totală, semn că atmosfera de aici nu este prielnică pentru plimbare. Singurul mușteriu care cutreieră parcul amorțit este vântul rece de toamnă. Acesta își plimbă răsuflarea printre trunchiurile copacilor și spulberă frunzele căzând fără oprire.

Atunci când vântul contenește, natura împietrește, iar peisajul devine un tablou reușit, surprins excelent de pensula unui pictor îndrăgostit de anotimpul jocului de culoare, al luminii rubinii și al umbrelor toamnei.

Doboș Cosmin (Clasa a VI-a B)

TOAMNA, CU OCHI BUNI

Zgomot. Zgomot peste tot, prin pădurea atacată de toamnă. Numai sunetele ascunse printre crengile copacilor înalți se mai conturau puțin câte puțin.

Ce să fie oare ? O pasăre stingheră, un lup în căutarea hranei sau vreo căprioară hăituită ? Nu ! Sunt frunzele ruginii ce acoperă cărarea și foșnesc în timp ce văzduhul parfumat învăluie pădurea. La marginea ei totul este adormit în bătaia soarelui palid care iese de după nori și, la o aruncătură de băț, izvorul freacă printre pietrele de smarald.

În serile triste, ploi mărunte și reci se abat peste biata pădure ... Copacii, străjeri cu ramurile uscate și dezgolite, își risipesc ultimele clipe spre a mai da avânt unor păsările ce se pregătesc de drum.

Toamna are multe bogății și minuni nebănuite. Trebuie doar să le descoperi!

Portase Roxana (Clasa a VI-a B)

TABLOUL TOAMNEI

În răcoarea dimineții, pădurea pare de aramă, poleită de razele timide ale soarelui. Toamna târzie își îngămădește deasupra muntelui norii negri și mișcători.

Pe pământul amorțit cad miresme stinse și frunze veștejite. Vântul adie ușor prin livezi, împrăștiind arome dulci și amăruie. Se simte parfumul îmbietor al fructelor coapte. Liniștea se înăbușă în sunetul cristalin al pârlului. În curând nu se va mai auzi nici zumzetul găzelor...

Toamna se sfârșește, pe nesimțite, ascunzându-și tainic misterele. Câmpiile și grădinile se usucă, lăsând în urmă poveri grele. Copacii și-au pierdut podoaba, iar frunzișul ruginiu este risipit în toată pădurea.

Fiecare frunză își șoptește fericirea.
Bruma de argint gătește grădina, iar găzele
plăpânde amorteșc de frig.

Vin nopțile răcoroase, iar bătrânul
frig se lasă ușor, spulberând tainele
ascunse ale toamnei.

Samson Narcis (Clasa a VI-a B)

FRUMUSEȚI, FRUMUSEȚI....

Zi de noiembrie. Afară, peisajul pare
coborât dintr-un tablou al unui pictor
celebru, care a pus roșu aprins pe frunzele
de viță sălbatică și galben-ruginiu pe cele
de nuc...

Iarba, încă verde, contrastează puternic
cu galbenul roșcat al crăițelor înflorite.
Frunzele cad cu mișcări de aripi moi.
Odată ajunse pe pământ, formează un
covor foșnitor în care mi se afundă pașii.
Răspândind tristețe, vântul, cu a lui
suflare, mătură foile uscate de pe aleile
singuratice. Printre crengile încălzite de
lumină, vântul șuieră nemilos. Copacii
oftează, iar lacrimile lor picură ușurel
peste frunzele moarte.

Vreau să mai aud încă o dată cântecul
păsărilor, dar în zadar... După un timp de
liniște, se aude cioc!...cioc!... Este sărmana
ciocănitore căutându-și hrană pe sub
scoarța copacilor.

În aerul fumuriu se simt miresmele
toamnei, mirosul fin al gutuilor gălbui. Dar
ce păcat! A căzut bruma, săraca iarbă și
crizantemele își pierd culoarea
strălucitoare. Acum, pânza de păianjen,
niște fire pufoase de mohair, îmbracă
florile care încă ne încântă privirea.

Dintr-odată, cerul devine ca de plumb.
Soarele încearcă din toate puterile să-și
facă simțită prezența, dar norii groși ca o
mantie de fum îi îngreunează efortul.

Oare iarna bate la ușă?

Petrea Nicoleta (Clasa a VI-a B)

CRISTAL

Noapte.

Din cerul ca un imens
policandru cad fulgi mari
de zăpadă. Luna
veghează
neîncetat,
alături de
stele.

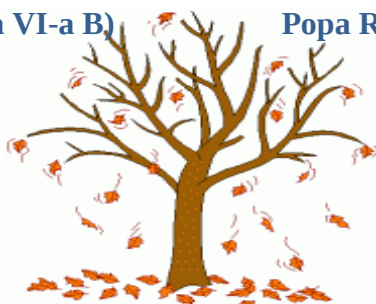
Coborând
privirea, vezi
pădurea parcă pudrată cu zahăr.

Copacii oftează cu lacrimi brodate în
flori de gheață, iar ramurile de cristal ale
acestora atârnă grele, formând un tunel de
argint. Lângă pădure se află un lac. Iarna
și-a întins rochia peste apa acestuia,
oferindu-i o pătură groasă de gheață. Chiar
dacă arată ca niște fantome albe, pierdute
pe pământ, sălciile plângătoare încearcă și
acum să mai sărute apa lacului.

Fluturașii de argint zboară pe aripile
nevăzute ale vântului, care se plimbă
nestingherit printre copacii ca niște soldați
muți și reci, cu zale de gheață. O pasăre, ca
o săgeată, străpunge cerul. În urma ei, o
rază de soare luminează tabloul desprins
dintr-un basm. Soarele se trezește și, ușor-
ușor, urcă pe bolta cerească. Luna și stelele
se fac nevăzute, lăsând în urma lor pădurea
înghețată și vântul, eternul locuitor al
acestui peisaj.

În ploaia de lumină a soarelui,
zăpada strălucește precum cristalul, dar
natura rămâne tot amorțită, sub plapuma
grea de omăt.

Se spune că iarna îngerii năpârlesc.
Fulgii din aripile lor coboară pe pământ,
dar, pentru că nu aparțin acestei lumi, nu
rezistă multă vreme și se topesc.

CÂNTEC PENTRU PRIMĂVARĂ

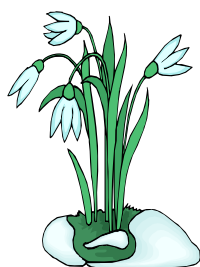
Dacă pietrele ar ști să cânte,
Mi-ar plăcea să le ascult.
Dacă iarn-ar ști s-asculte,
Mi-ar plăcea ca eu să-i cânt.

Dacă vântu-ar fi vioara
Și el m-ar acompania,
I-aș cânta, și primăvara
Iute locu-i va lua.

Și atunci când ghiociei
Cântecul mi-ar auzi,
Călțunași și brebenei
Ei frumos vor înflori.

Le-aș cânta ca pân' la vară
Înfloriți mereu să stea,
Înflori-vor și copacii
Și-n miresme ne-om scălda...

Avram Judith Gabriela (Clasa a V-a)

LUMEA NECUVÂNTĂTOARELOR

ALBINUȚA ZUZU ȘI CĂLĂTORIILE SALE

A fost odată, într-un ținut îndepărtat, un stup de albine. Ele erau foarte harnice și deștepte, însă niciuneia dintre ele nu-i plăcea să citească la fel de mult cum îi plăcea albinuței Zuzu.

Zuzu citise cărți despre lumea reală și cea imaginară, învățase despre frumusețea constelațiilor, noaptea, despre culorile pădurilor toamna, despre mari eroi care au construit castele și cetăți ca-n basme. Încă de când citise aceste cărți avea un mare vis, acela de a călători prin lume și de a vedea cu propriii ochi tot ce descoperise în cărți. Toate albinele îi spuseră să este imposibil, însă aceasta decise că va pleca a doua zi pentru a-și împlini visul.

Următoarea zi, Zuzu se pregăti de plecare. Își luă bun-rămas de la celelalte albine și porni. Niciodată Zuzu nu mai fusese atât de fericită: i se împlinise visul.

În ziua aceea, Zuzu privi constelațiile și un curcubeu. A doua zi zbură pe lângă o imensă pădure și îi admiră culorile. A treia zi trecu pe deasupra tuturor castelelor și a cetăților. Văzuse chiar și câteva temple.

După o călătorie atât de lungă, Zuzu se hotărî să meargă înapoi, acasă. Obosită, albinuța căzu moartă, și uitată de toți, chiar lângă stupul său. Nimeni nu-și întoarse privirea către ea, însă Zuzu se stinse cu visul său măreț împlinit.

Bunghiuz Iulia (Clasa a V-a)

NEMĂRGINIREA

O săgeată a străpuns cerul...

Plouă. Picăturile cad una după alta, din ce în ce mai repede. Ea, săgeata, continuă să se înalțe. Voia, cu orice preț, să ajungă la ochiul de aur care veghează doar ziua-soarele. Cine sau ce era? Nimeni nu știa, în afară de mine. Dar eu priveam neputincioasă, de la fereastră, cum săgeata își croiește drum printre picăturile de ploaie, totodată vedeam cum aceasta prinde forma unui porumbel și mi se părea că pe aripile sale firave ducea suferința din lume. Voia să ajungă la soare cu ea, pentru ca acesta s-o ardă, iar cenușa care avea să rămână urma să fie împrăștiată pe pământ, ca niște semințe. Ele aveau să devină izvoare nescicate urmând să primească un nume sfânt, un nume cunoscut-Iubirea.

Desigur, aceasta era doar ceea ce credeam eu. Unii poate credeau că e o pasăre care, în nebunia ei, căuta ceva, pe cineva. Nimeni însă nu știa ce. Alții poate nici nu o băgau în seamă.

O secundă, un strop...

Acestea au fost de ajuns pentru ca imediat să văd cum săgeata se prăbușea parcă împușcată de un vânător. A căzut în curtea mea. Coincidență? Eu nu prea cred... Mintea îmi spunea: "Nu te duce! Nu știi dacă ceea ce presupui e adevărat! Ce motiv ai avea pentru a-l ajuta? ", pe când inima-mi zicea exact contrariul: "Ce ai de pierdut? Gândește-te că poate ai dreptate! Cum ar arăta lumea fără ură și suferință?".

Mi-am ascultat inima și am ieșit repede din casă.

Porumbelul era pe pământul umed, cu aripile împreunate ca și cum s-ar ruga pentru o minune. Mi se părea că toate picăturile de ploaie erau îndreptate asupra acelei vietăți neajutorate, ca și cum cineva sau ceva ar fi vrut cu orice chip să împiedice porumbelul să ajungă la soare.

Imediat după aceea am văzut ceva neobișnuit. Vietatea era înconjurată de gândăcei, de buburuze și de alte mici viețuitoare, care au venit să-l ajute. O călugăriță s-a urcat pe fruntea rănitului și părea să-l binecuvinteze. După aceea, am vrut să le dau o mână de ajutor și, sfioasă, am apucat porumbelul în palme, apoi m-am oprit. Nu au reacționat la gestul meu, ceea ce m-a făcut să cred că nu aveau nimic împotriva. Am dus vietatea înaripată sub un copac, ferită fiind astfel de alte picături, dar am vrut totodată ca celelalte viețuitoare să mă poată urma.

După câteva minute, timp în care ploaia s-a oprit, porumbelul a reușit să stea pe piciorușele sale firave. S-a urcat în palmele mele, și-a ridicat capul, iar privirea lui părea să spună “Sunt gata de drum!”. Atunci eu m-am ridicat, mi-am întins brațele spre cer, iar el s-a avântat în văzduh.

Dar partea grea abia acum începea, deoarece între porumbel și soare mai era un singur obstacol: pânza cea groasă a norilor. Ambițios, el s-a făcut nevăzut într-o clipă, parcă înghițit de nemărginirea mării cenușii.

Popa Roxana-Elena (Clasa a VIII-a B)

SENTIMENTE...

ÎȚI MULȚUMESC!

Inima încătușată de prezent îmi trimite pulsații puternice care ar putea rupe strânsoarea. Mintea încearcă să zboare undeva, oriunde, dar nu poate. Sunt atingerea cerului și a pământului. Caut nemurirea cu ochii. Nu o găsesc. Oare nu există?

Și-n neastâmpărul serilor de vară, martori îmi sunt stăpânul cerului albastru, spre asfințit, și madona nopții, proaspăt răsărită. Căutam o cale de acces în fortăreața creată în jurul timpului pierdut. Dar nu am fost singura care a trăit în acele timpuri. Dacă nu pot găsi cale de întoarcere prin mine, atunci să încerc prin altcineva. Prin ea! Da!

Întoarcerea mea mai devreme acasă o surprinde. O invit să ia loc și speram să-mi povestească ceea ce vreau. Dar săgețile cuvintelor nu-și mai găsesc ținta. Oh, și cât voiam să aflu asta!

Cea mai de preț comoară pentru mine este aurul părului peste care parcă nu au trecut patruzeci și cinci de ani. O privesc. Mă lasă să tac. Și ea meditează. O contemplan în liniște, cu ochii mici, pentru a reține orice detaliu. Și-a închis marea în ochi, iar valurile, uneori puternice, acum au încetat a se mai zbate.

Se uită la mine, iar ochii ei parcă mă sorb. Gura ei mimează o grimasă, fiind neobișnuită să stau tăcută atât de mult timp. Gura aceea m-a binecuvântat încă din prima zi cu zeci de sărutări, aceea care m-a încurajat în toate acțiunile din viața mea, de la prima zi de școală. Mintea îmi e golită. Nu pot spune nimic. Sau mâinile care m-au împins de la spate în primii ani ai vieții, mâinile care au făcut, singure, tot ceea ce am eu acum. Toată lumea mea e clădită de o singură ființă. Dar ce spun? Toată lumea mea e doar ea. Datorită ei sunt ceea ce sunt acum, doar ea a creat viața mea.

Sufletele noastre au țesut o legătură , chiar dacă diferența dintre noi e mare, chiar dacă ea a fost ca mine, dar eu nu știu dacă voi fi ca ea. Brațele ei se înlanțuie în jurul meu ca un fort în care nu a trecut nimeni timp de treisprezece ani. Dar acest model fără cusur, al perfecțiunii materne, e totuși o ființă umană. De unde își ia puterea? Cum rezistă atât de mult?

Dintr-odată, în mintea mea, trecutul, prezentul și viitorul s-au unit într-o singură ființă: mama.

Îți mulțumesc, mamă, pentru că dăruiești și nu ceri nimic în schimb!...

Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

ÎNTREBAREA MEA, A FIECĂRUIA

Cu soarele în spate și curiozitatea în ghiozdan, am plecat, de mână cu bunicul, spre lumea neînțeleasă de unii și uitată de alții: școala.

Prima zi de școală s-a anunțat a fi însorită. Când am pășit în imensa clădire, ce să văd ? Nu oameni care să mă aștepte cu volume cu dedicație sau cu stilouri care să scrie singure... În fine, nimic din ce mi-am imaginat. Doar eu și ...alți vreo treisute de copii. Dezamăgirea aceasta mi-a alungat voia bună implantată în mintea mea de către spusele bunicilor sau ale mamei. Acum înțeleg eu de ce răspunsurile afirmative la întrebările absurde formulate de mine erau furnizate răzând.

În sfârșit, adunarea aceea, careul, s-a terminat și am pornit către clase. Ne-am așezat în spatele unor cutii mari de lemn cărora oamenii, dar și alți copii, le spuneau *bănci*. Erau pe acele "bănci" niște cărți nou-nouțe. Uneia i se spunea *abecedar* și nici prin cap nu-mi trecea la ce folosea. Nedumerirea mea de atunci, gândindu-mă la ce poate fi bun un abecedar, nu mi-a curmat zâmbetul inocent când am fost

silită să privesc teatral la nenea, în obiectivul camerei de fotografiat.

Plictisită de încurajările învățătoarei și chinuind floarea găsită pe bancă, am cerut voie să ies și, parcă făcându-le în ciudă tuturor, am luat școala de la un capăt la altul, începând cu debaralele și terminând cu cancelaria și biroul directorului. Curiozitatea m-a făcut să desfășor această promenadă, agasantă pentru unii, dar amuzantă pentru alții, cu o simpatică figură de copil și cu o naivă întrebare: *Dumneavoastră cine sunteți?* În clase băteam la ușă, mergeam lângă catedră și începeam: *Pe mine mă cheamă Sorina și sunt în clasa întâi. Pe voi cum vă cheamă?* Cei mici îmi țineau hangul, dar cei mari se amuzau. În sfârșit, m-a găsit învățătoarea, dar, norocul meu, abia după ce cutrierasem toate sălile.

În acea noapte, am încercat să rețin numele și fețele tuturor pe care i-am întâlnit. Am adormit cu întrebarea: *Oare mai trebuie să merg și mâine?*

Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

Coordonator, prof. Gîdea Sofia

HARRY POTTER SET TOURS - COMING SOON

In the world-famous Harry Potter books, ‘muggles’ are humans that don’t have magical powers. They are the unlucky ones because they don’t get to go to Hogwarts School. But now even us muggles will be able to go to Hogwarts...well, almost! The studios that were home to the set of the Harry Potter films are opening to the public for the first time next year, and tickets have recently gone on sale.

During the studio tour, it will be possible to walk around famous scenes such as Dumbledore’s office, where you will be able to see the sorting hat and the portraits of the old headmasters and mistresses. Also on show will be the school’s Great Hall, and dormitories, and the magical shops. People who have already been to see the set mention that there are many tiny details, such as graffiti on the long tables in the Great Hall, that the camera missed. It seems that going behind the scenes is going to reveal some secrets!

Nearly everyone knows about at least something about Harry Potter – he has been hard to ignore. The seven books have been made into eight films, which have made one of the most well known, most expensive film franchises in recent times. Throughout its life the franchise has spawned millions of pounds worth of merchandise. Now that the films have ended, many people thought the magic and the craze were over as well. But now there is even more. Some might say that it’s a way to keep the franchise earning even more money too.

The film studios are in Watford, in the U.K. Watford is a town to the north of London, it is known for housing the headquarters of a few national companies and for its football club but it is not particularly large or famous. It is hardly the first place you would guess if someone asked you to locate a huge magical world! But for the last decade or so it has been home to the studios of Harry Potter. The studios are inside an old warehouse there. Not many people in Britain knew about it at the time of filming, as it was a well-kept secret.

When you read a book, you envision a world in your mind’s eye. But you would never

expect that world to become a real place you can walk around in and see and touch. If you had the chance to enter into the world inside your head, would you do it? In a way, this is what making

a set is. When the film makers produced the Harry Potter set, they were trying to create a real life version of JK Rowling’s vision. I wonder what JK Rowling thinks of the set they created for her story. Was it as she imagined?

On the other hand, the studio tours are not really like stepping into your imagination. Of course, everyone’s imagination is different and some people might prefer to keep their own version of how Harry Potter’s magical world should look. However, seeing the set is still exciting because it might be the closest you can get.

All around the world, not just in Britain, there are fans who get extremely excited about anything to do with Harry Potter. Maybe you have seen on television the huge crowds of fans waiting, even camping, outside the cinema in London for the film premieres. When the books came out some people queued outside book shops all over the world waiting until midnight! It is easy to imagine that when the studios open up, there will be thousands of fans who want to visit. Time will tell whether the fans’ thirst for more Harry Potter will be quenched with one look at the studio, or if the studios stay open permanently as a marker of the extremely popular Harry Potter film phenomenon.

What do you think – would you like to visit the film set? Or are you a fan of the books and do you prefer to keep your own memory of Hogwarts from the books you read? Or maybe Harry Potter doesn’t interest you at all?

Bitere Teodora (Clasa a VI-a B)
prof. îndrumător, Cătălina Chiorcea

ROMANIZAREA DACIEI

Creștinismul în Dacia Romană

Romanizarea Daciei și Creștinismul sunt două fenomene care au evoluat în paralel. Intensitatea și creșterea romanizării au influențat direct puterea Creștinismului. Centrele urbane sunt cele care oferă cea mai bună imagine a romanizării și în același timp ele devin în primele trei secole ale erei noastre focarele Creștinismului. În anul 106, împăratul Traian a cucerit o parte din teritoriul fostului stat al geto-dacilor, condus de regele Decebal, care a fost transformat în provincie romană (Transilvania, Banatul, Oltenia și o parte din Muntenia de mai târziu). În urma acestor schimbări de ordin politico-teritorial, s-au creat condiții favorabile pentru propagarea noii învățături și în nordul Dunării. Se poate vorbi de anumiți "misionari neoficiali", recrutați dintre coloniști, soldați din armata romană, negustori sau sclavi, care îmbrățișaseră credința creștină înainte de a veni în Dacia. În secolul al III-lea, numărul acestor misionari "laici" a sporit prin anumiți captivi creștini - pe care goții - stabiliți atunci în teritoriile nord-dunărene - îi aduceau aici din Asia Mică, unde creștinismul era cunoscut din "veacul apostolic". Din rândul lor, unii erau hirotoniți ca episcopi, horepiscopi,

preoți și diaconi.

Trebuie menționat că predicarea Evangheliei în cuprinsul Imperiului Roman a întâmpinat multe greutăți, datorită faptului că până în anul 313 - când împăratul Constantin cel Mare i-a acordat libertate, prin cunoscutul "Edict de la Mediolanum" (azi Milano) - era considerată ca "religio illicita" (neadmisă). Dar după retragerea administrației și a legiunilor romane din provincia Dacia, prin anii 271/ 275, s-au creat premise favorabile pentru răspândirea creștinismului în spațiul carpato-dunărean. La aceasta a contribuit și faptul că în timpul lui Constantin cel Mare Câmpia munteană a reintrat în stăpânirea imperiului, deci legăturile permanente ale locuitorilor de aceeași limbă de pe ambele maluri ale Dunării au contribuit la răspândirea masivă a învățaturii creștine. Acest lucru este confirmat și de un număr apreciabil de piese arheologice paleocreștine, descoperite în peste o sută de așezări daco-romane (în număr mult mai mare s-au descoperit în *Scythia Minor*). Între cele mai semnificative reținem: "gema de la Potaissa" (azi Turda) cu o serie de reprezentări simbolice, între care și Bunul Pastor; o tăbliță votivă (donariu) de la Biertan, lângă Mediaș, cu inscripția "Ego Zenovius votum posul" (Eu, Zenovius, am pus acest dar.) și un disc cu monograma lui Hristos (XP); un fragment ceramic descoperit la Porolissum (azi Moigrad, jud. Sălaj); mai multe opaițe (lămpi) de bronz sau de lut ars, decorate cu semnul crucii sau cu monograma lui Hristos, descoperite mai ales în centrele urbane ale fostei provincii. Alte obiecte paleocreștine s-au descoperit în Banat și în Oltenia (de pildă, părți dintr-un candelabru de bronz, descoperit la Răcari-Dolj, folosit desigur într-un lăcaș de cult). Majoritatea acestora

sunt din secolul al IV-lea, dar unele par să fie și mai vechi. S-au descoperit și câteva obiecte paleocreștine la Barboși-Galați, important cap de pod roman la confluența Siretului cu Dunărea, care, după aprecierea arheologilor, aparțin secolului al III-lea.

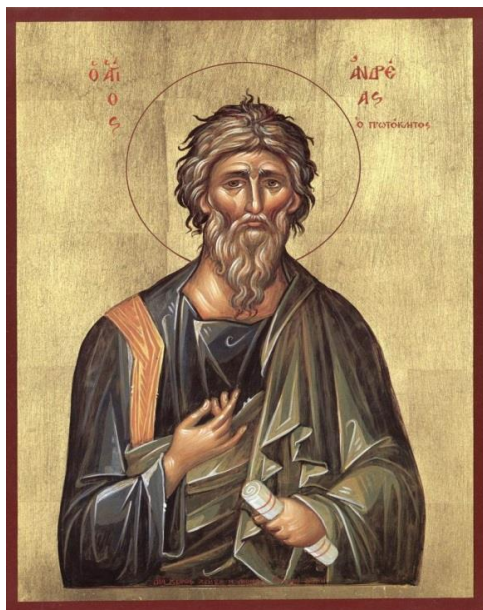
Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat

Sfântul Apostol Andrei a fost din Betsaida, orașel pe malul lacului Ghenizaret, fiul lui Iona, din Galileea, și fratele lui Petru, primul dintre ucenicii Domnului Hristos. Înainte de a fi Apostol al Domnului, Sfântul Andrei a fost ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul. Dar, dacă a auzit, a doua zi după Botezul lui Iisus în Iordan, pe dascălul său Ioan, arătând cu degetul către Iisus și zicând: "Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii" (Ioan, 1, 29), Sfântul Andrei, lăsându-l pe Ioan, a urmat după Hristos, zicându-i fratelui său Petru: "Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos" (Ioan, 1, 41). și astfel, l-a tras și pe Petru spre dragostea lui Hristos. Drept aceea, Sfântului Andrei i se mai spune și Apostolul cel dintâi chemat al Domnului.

Slăvitul Apostol Andrei, cel întâi chemat, s-a născut în cetatea ce se numește Betsaida, care este lângă Marea Galileii, în hotarul Zabulonului, din care seminție i se trăgea și neamul. Cetatea era mică și neînsemnată mai înainte, iar după răsărirea acestuia, a fratelui său, verhovnicul Petru, și a lui Filip, s-a făcut renumită și slăvită. Și se numea evreiește Betsaida, ce se tâlcuiește "casa vânătorilor". După cuviință se numea așa, căci astfel era patria Sfinților Apostoli Petru, Andrei și Filip, care au vânat pește

până au aflat adevărul, Care este Hristos. Deci dintr-o patrie neslăvită ca aceasta au răsărit apostolii amândoi, având un tată sărac, anume Iona, care, fiind sărac, i-a învățat pe fiii săi meșteșugul său. Căci Iona era pescar și prindea pești în Marea Galileii și prin alte iezere ce se aflau prin Galileea. Apoi Apostolul Petru a învățat meșteșugul tatălui său și după aceasta și-a luat femeie pe fiica lui Aristobul, fratele Apostolului Varnava. Iar dumnezeiescul Andrei, lepădând toată tulburarea lumească, și-a ales să petreacă întru feciorie, nevoind să se însoare. Auzind că Ioan, Înaintemergătorul Domnului, umblă prin locurile de pe lângă Iordan și propovăduiește credința și pocăința, Andrei s-a dus la dânsul și i s-a făcut ucenic, că dorea a se sui cu mintea sa la înțelegeri mai înalte. De aceea n-a voit, precum ceilalți, să petreacă în tulburările și grijile lumii. Căci auzind cuvintele proorocești și având sufletul său curățit de păcate, a cunoscut îndată că învățătura Botezătorului este din porunca lui Dumnezeu și că este pricinuitoare de mîntuire. Pentru aceasta, i-a și urmat cu toată inima și cu totul și-a afierosit mintea sa învățaturii lui Ioan.

Deci, dumnezeiescul Înaintemergător, vrând să înalțe gândul ucenicilor lui întru mai multe cugetări și să nu creadă că el este Hristos, ci rob slujitor, Înaintemergător și propovăduitor al lui Hristos, i-a luat cu sine pe doi din ucenicii săi, pe Apostolul Andrei și pe un altul, care, zic unii, că ar fi cuvântătorul de Dumnezeu, Ioan, și a mers cu dâșii acolo unde se afla atunci Hristos. Și văzându-l pe El, a zis: *Iată mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii.* Auzind acești doi ucenici mărturia lui Ioan pentru Hristos, l-au lăsat pe Ioan și L-au urmat pe Hristos. Iar Iisus Hristos, întorcându-se și văzându-i pe dâșii urmându-l, a zis către dînșii: *Ce căutați?* Iar ei au răspuns către Dânsul: *Ravi - care se tălmăcește învățătorule -, unde petreci?* Iar Iisus le-a zis lor: *Veniți și vedeți.* Deci au venit și au văzut unde petrecea și au rămas în acea zi acolo, căci era ceasul al zecelea. Însă vedeți buna voire a Sfântului Apostol Andrei? Căci după ce a aflat el comoara, n-a voit să o aibă numai el singur, ci l-a chemat și pe fratele său, Petru, spre câștigarea acesteia.

După aceasta, a aflat pe fratele său, Petru, care se numea atunci Simon, și a zis către dânsul: *Am aflat pe Mesia, Care se tălmăcește Hristos.* N-a zis: *"Am aflat un mesia, ci pe Mesia".* Ce va să zică aceasta? A arătat Sfântul Andrei că a cunoscut pe Cel pe Care L-au propovăduit proorocii. *"Acela*

este Iisus". Pentru aceasta n-a zis că "am aflat un mesia", adică pe un oarecare Hristos, căci "mesii" și "hristoși" se numeau și împărații iudeilor, pentru că se ungeau cu

mir, care era amestecat cu mesa (untdelemn). Dar i-a zis: *Am aflat pe Mesia, adică pe Hristosul acela, pe care mai înainte l-au vestit proorocii.* Andrei, după ce a zis acest cuvânt către Apostolul Petru, fratele său, l-a luat cu sine și l-a dus la Hristos. Iar Hristos, văzându-l pe Petru, a zis către dânsul: *Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa, care se tălmăcește Petru.* Acestea așa s-au săvârșit atunci, și în acest chip au vorbit cu Hristos amândoi acești frați, apoi s-au dus iarăși la Sfântul Ioan Botezătorul. Iar în zilele acelea, Irod împăratul l-a prins pe Ioan Botezătorul și l-a închis în temniță, pentru că îl mustrase, că a luat cu fărădelege de soție pe Irodiada, femeia fratelui său, Filip.

La rândul ei, Tradiția Bisericii ne spune că, după Înălțarea Domnului la cer și după Cincizecime, Apostolii au tras la sorți și au mers în toată lumea, pentru propovăduire. Atunci, acestui întâi chemat, i-a căzut sorțul să meargă în Bitinia, Bizanția, Tracia și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunăre și Sciția (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeia. Însă, a umblat în aceste locuri nu în grabă, ci, în fiecare, zăbovind și răbdând multe împotriviri și nevoi, pe toate biruindu-le cu ajutorul lui Hristos. S-a întors la urmă din nou în Bizanția, hirotonindu-l acolo episcop pe Stahie și, străbătând celelalte țări, a ajuns la ținutul Peloponezului, unde pe mulți i-a tras de la idoli la Hristos. Tot din Tradiție, mai știm că Sfântul Andrei a avut și un sfârșit de mucenic, fiind răstignit, la Patras, lângă Corint, cu capul în jos, pe o cruce în formă de X, căreia i s-a spus "Crucea Sfântului Andrei". Și astfel cu plăcere de Dumnezeu viețuind el, s-a dus la veșnicele locașuri, în locul lucrurilor celor pământești și stricăcioase dobândind frumusețile cele cerești și nestricăcioase.

Geamăn Andreea (Clasa a VIII-a B)

ISTORIA-PUNTE PESTE MILENII

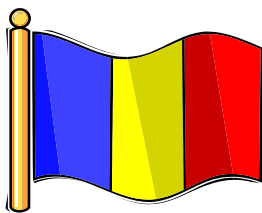
1 DECEMBRIE – ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Se împlinesc, anul acesta, 94 ani de la Marea Unire din anul 1918. Istoria românilor a fost marcată de realizarea a două mari idealuri: unitatea națională și independența națională.

Fapta eroică a lui Mihai Viteazul, unirea de la 1600 a celor trei Țări Românești, a rămas ca un simbol al luptei pentru unitatea națională a românilor.

Un prim pas în înfăptuirea unității naționale l-au realizat românii prin dubla alegere ca domnitor al Principatelor Unite Române a lui Al.I.Cuza, la 24 ianuarie 1859. La 24 ianuarie 1862, titulatura tânărului stat român a devenit România.

Declanșarea primului război mondial (1914-1918), participarea României la războiul de întregire națională (1916-1918), prăbușirea imperiilor multinaționale rus și austro-ungar au stimulat eforturile românilor pentru realizarea deplinei unități naționale. Acest lucru s-a împlinit în anul 1918, an

marcat de trei evenimente importante. La 27 martie (9 aprilie) 1918, Sfatul Țării de la Chișinău a decis Unirea

Basarabiei (Moldova dintre Prut și Nistru) cu Regatul României. În data de 15/28 noiembrie 1918, Congresul General al Bucovinei a hotărât, la Cernăuți, unirea cu România. Pentru data de 18 noiembrie/ 1 decembrie 1918 s-a hotărât convocarea unei Mari Adunări Naționale la Alba Iulia. La această Mare Adunare Națională au participat 1228 de delegați și peste 100 000 de locuitori din toate ținuturile Transilvaniei. Adunarea a hotărât unirea tuturor românilor din Transilvania cu Regatul României. Astfel, s-a realizat statul național român, numit și România Mare.

Realizarea statului național român a stimulat eforturile națiunii române pentru dezvoltarea economică, pentru propășirea pe calea democrației și a afirmării vocației de pace a poporului român. Se cuvine să apreciem faptele remarcabile ale înaintașilor noștri, să contribuim la consolidarea și îmbogățirea construcției naționale.

Propunător-prof. VIRGIL COBILEAC

*În ianuarie sărbătorim Unirea.
Acum ne strângem laolaltă.
Vrem să-nviem iarăși simțirea-
An lângă an, încă o dată.*

*Aievea, lângă noi, parcă-i Ion Roată
Lui Cuza-Vodă arătând cinstirea.
Românii toți s-or aduna pe dată,
Istoriei să-i scrie iar mărirea.*

HARAGA ALINA (Clasa a VII-a B)

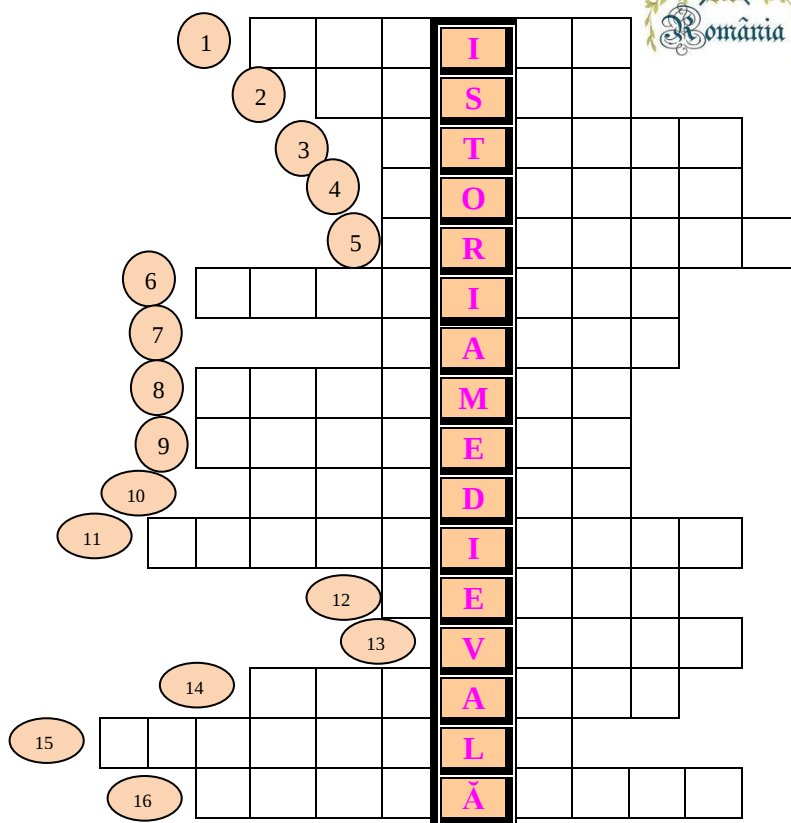

REBUSURI PE TEME ISTORICE

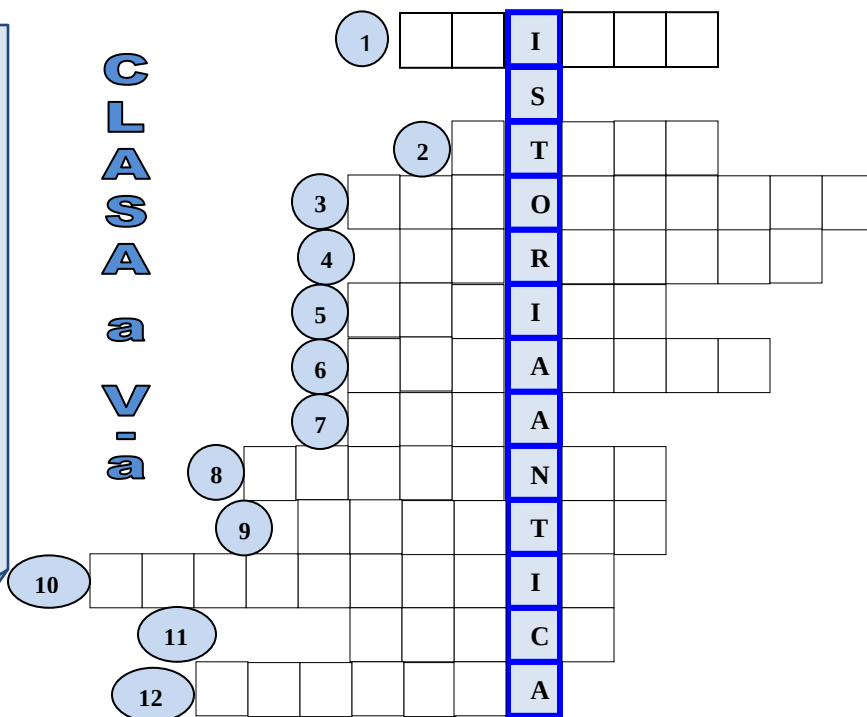
CLASA a VI-a

1. Nobilul care dăruia feuda
2. Nobilul care primea feuda
3. Domnitor al Moldovei (1457-1504)
4. Bătălie din anul 1394
5. Expediții de eliberare a "Locurilor sfinte"
6. Cucerită la 14 iulie 1789
7. Capitala Franței
8. A descoperit America
9. A inițiat Reforma religioasă
10. Capitala Angliei
11. Celebru palat regal din Paris
12. Pământul primit de vasal de la senior
13. Prenumele navigatorului da Gama
14. Nobil luptător călare
15. Conducătorul revoluției engleze (Oliver)
16. Regina absolutistă a Angliei

1. Răsărit sau est
2. Capitala Greciei
3. Conducerea aparține poporului
4. Mormintele faraonilor
5. Împărat roman care a cucerit Dacia
6. Primul împărat roman Augustus)
7. Capitala Imperiului Roman
8. Templu închinat zeiței Atena
9. Persoană care crede în Hristos
10. Împărat care a dat decretul din anul 313 d.Hr.
11. Orașul sfânt al musulmani lor
12. Monument celebru construit de Traian

CLASA a VI-a

GHICITORILE

traditiile

Circulând în mediile populare mai ales sub denumirea de *cimilituri*, ghicitorile reprezintă un fel de joc colectiv menit să pună la încercare istețimea și abilitatea minții. Folcloristul Tudor Pamfile le definește ca “descrieri scurte ale unor obiecte, prin înșiruirea câtorva note particulare din care să se poată deduce obiectul respectiv”.

Originea ghicitorilor trimite la funcții străvechi mult mai precise. Se presupune că ele provin din tipare primitive de gândire care au stat la baza limbajului tabuistic (*tabu-persoană, obiect a căror pomenire este interzisă sau neindicată*). Prezente inițial în limbajul triburilor vânătoarești, tabuurile lingvistice au constituit sursa primelor ghicitori, având caracter instructiv practic. Mai târziu, sistemul tabuistic a devenit un fel de limbaj secret al tribului sau profesional, asemănător parolei și limbajului codat în armată.

Ghicitorile sunt, de asemenea, o probă decisivă în riturile de inițiere sau de încercare, un examen nu numai al iscusinței, ci și al cunoștințelor. Ulterior, ghicitorile devin un semn al înțelepciunii populare și, în același timp, un joc distractiv, practicat îndeosebi la șezători. Deși ca intenție directă sunt un joc pur, ghicitorile nu rămân străine de stările sufletești ale omului, de sensibilitatea lui, de atitudinea sa față de viață.

Ca și în cazul proverbelor, imaginile artistice care stau la baza ghicitorilor izvorăsc din experiența de viață a poporului, ele oglindesc concepția lui despre viață, modul lui de a trăi, unele stări sociale. Ghicitorile reflectă:

-sensibilitatea estetică: *Ce apă e-n lume fără nisip?* (lacrimile);

-intuirea frumuseții umane: *Am un pom frumos\ Cu ramurile-n jos\ Iar rădăcina o ține\ Drept în sus ca mine.*(omul);

-atitudinea față de viață: *Am două mere negre\ Peste lume aruncate\ Care văd multe păcate.*(ochii);

-atitudinea socială: *Chinuită și muncită\ Peste tot locul bortită\ Cine-o are e bogat\ Cine nu, e om sărac.* (pâinea)

Aristotel definea ghicitoarea ca o metaforă bine lucrată, în timp ce Tudor Vianu o consideră o alegorie deschisă, pentru că termenul propriu nu este nici exprimat, nici închis, ci trebuie găsit printr-un efort mental.

Calitatea ghicitorilor constă în valoarea metaforică și în efortul pe care îl cere pentru a fi dezlegată. Creatorul ghicitorii trebuie să selecteze termenul figurat în așa fel încât să prezinte asemănări care să facă posibilă dezlegarea, dar care să-l și inducă în eroare pe cel căruia i se propune acest lucru:

- *Roșu e\ Măr nu e\ Pături sunt\ Plăcintă nu-i.* (ceapa);
- *Licuricii zărilor\ În adâncul mărilor.* (stelele).

Forme ale ghicitorii sunt : rebusul, șarada, anagrama, logogriful, cuvintele încrucișate. Ghicitoarea propriu-zisă este un mod poetic aparte, liric prin excelență, întemeindu-se pe metaforă și care contribuie la înțelegerea mai adâncă și mai clară a lumii, în toată complexitatea sa.

Genul enigmei a cunoscut o înflorire bogată și diversă, generând specii mai mult sau mai puțin apropiate între ele. În culegerea sa, G. Dem. Teodorescu stabilește prin titlu trei grupe: ghicitori, întrebări, probleme numerice, iar în scurta introducere vorbește de *enigmele de lucruri* și *enigmele de cuvinte*. De asemenea, în studiul său, *Ghicitorile populare*, George Coșbuc vorbește tot de două categorii: ghicitorile propriu-zise și *întrebările glumețe*, reliefând ideea că ultimele nu sporesc cu nimic cunoașterea lumii, ci au ca unic scop petrecerea, hazul.

Ghicitorile-păcăleli se aseamănă, prin modul de alcătuire, cu ghicitorile propriu-zise, însă ele urmăresc în primul rând stârnirea hazului, nu atât prin încurcătura în care îi pun pe dezlegători, ci chiar prin modul în care sunt formulate:

- *Cine merge și totuși stă pe loc?* (ceasul);
- *Ce merge zi și noapte și drumul nu-l mai trece?* (moara).

Frământările de limbă nu intră propriu-zis în categoria ghicitorilor, neavând o dezlegare. Ele constituie o probă dacă nu a inteligenței, cel puțin a cunoașterii și stăpânirii limbii materne: *Capra calcă piatra. Piatra crapă-n patru. Să crape ochii caprei în patru, cum a crăpat piatra-n patru.*

Ghicitorile numerice sunt adevărate probleme de matematică: *Unul, intrând într-o casă unde s-a întâmplat să fie o șezătoare de fete, a zis: Bună ziua patruzeci de fete! Îi răspunse una dintr-însele: Nu suntem patruzeci: ci de am mai fi pe cât suntem și pe jumătate, atunci am fi patruzeci. (16 fete)-culeasă de Anton Pann.*

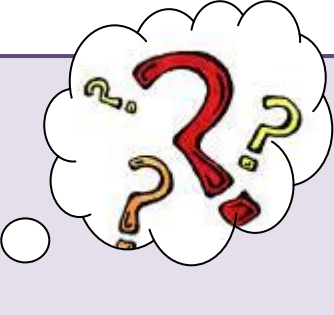
- *Ce e una?*-luna;
- *Ce sunt două?* Bine vede.-capul cu doi ochi;
- *Ce sunt trei?* Bine șade.-pirostră cu trei picioare;
- *Ce sunt patru?* Bine merge.-carul cu patru roți ;

- *Ce sunt cinci ? Bine te izbește.*-palma cu cinci degete ;
- *Ce sunt șase?* Bine zice.-fluierul cu șase degete.

Bibliografie:

- 1). Papadima, Ovidiu, *Literatura populară română*, Editura pentru literatură, Buc., 1968;
- 2). Pop, Mihai, Ruxăndoiu, Pavel, *Folclor literar românesc*, E.D.P., Buc., 1990

Colan Iustin (Clasa a VIII-a A)
prof. îndrumător, Sofia Gîdea

Opa-tropa prin obor\ Op și eu cu capul gol. (mămăliga)

Cine n-are cap deloc\ Coadă deloc\ și se face dobitoc? (oul)

Fâș, fâș\ prin păiș\ Paci, paci\ prin copaci. (coasa)

Primavara o vestește\ Vara te umbrește\ Iarna te-ncălzește\ Poftim de ghicește! (copacul)

Bilișoare roșioare,\ Strălucesc frumos la soare,\ Cu codițele perechi,\ Să le pui după urechi. (cireșe)

ÎN PAȘI DE DANS

Poate pentru unii, cuvântul *dans* înseamnă numai mișcări, formând numai o coregrafie, și aici vreau să vă spun că nu este numai asta. Dansul te poartă într-o lume paralelă, abstractă, unde poți să-ți exprimi sentimentele, trăirile, emoțiile, supărările, așa cum vrei. Acesta te face să plutești. Te face să te simți bine în pielea ta.

Niciodată să nu spui că nu știi să dansezi sau că nu poți. Dansul vine din suflet. Când o faci cu sufletul, nu numai cu trupul, mișcările sunt mult mai relaxate și mult mai pline de sensibilitate. Dacă nu încerci, vei pierde trăiri incredibile.

În fiecare an, în data de 29 aprilie, se sărbătorește, în întreaga lume, Ziua Internațională a Dansului. Această zi este celebrată din anul 1982, datorită unei hotărâri a Institutului Internațional de Teatru (ITI), prin Comitetul Internațional al Dansului. Tot în această zi se aniversează și ziua de naștere a creatorului baletului modern, Jean Georges Noverre. Scopul Zilei Internaționale a Dansului e acela de a promova dansul în lume, ca liant al tuturor iubitorilor de dans, fără a se ține seama de barierele etnice, politice sau culturale.

Dansul este o artă, înseamnă emoție, cucerirea spațiului, curajul de a depăși mobilitatea, ne învață să fim armonioși în întregul limbaj al gesturilor. Multe cercetări medicale complexe au scos în evidență avantajele dansului în vederea menținerii sănătății și a vigoriei. Fie că-l practicăm ca sport de performanță sau pur și simplu ca să ne distrăm, dansul are o influență puternică asupra sănătății noastre, a condiției fizice și a păstrării unei greutate normale, capabil să înlocuiască sporturi ca înotul, ciclismul, jogging-ul, în ceea ce privește numărul de calorii arse. Prin dans, lucrăm toate grupele musculare îmbunătățind coordonarea mișcărilor și respirația. Dansul în sine reprezintă un

ansamblu de mișcări ritmice, variate, ale corpului omenesc, executate în ritmul unei melodii, fiind o formă bună de comunicare între tine și corpul tău, de asemenea între tine și restul oamenilor, o formă de artă sau de divertisment, ce implică participarea atât a conștiinței, cât și a subconștientului. Dansurile profesionale, ca dansul ritual, dansul popular, dansul de caracter, dansul de salon, dansul modern, dansul clasic (sau academic), reprezintă un ansamblu de mișcări artistice, convenționale, care constituie baza tehnică a coregrafiei, a spectacolelor de balet etc.

Dansul poate fi practicat încă de la vârste fragede, având un efect benefic asupra încrederii de sine, a stării de spirit și a auto-controlului, de asemenea, poate fi practicat și la vârste înaintate, dansul fiind potrivit tuturor vârstelor, care, pe lângă faptul că ajută la menținerea siluetei, ajută și la descărcarea emoțiilor negative, reduce stresul, corectează postura, îmbunătățește coordonarea și improvizația, crește respectul de sine, îmbunătățește comunicarea, ajută la stăpânirea unor tehnici de respirație și înviorează relația de cuplu.

**Material propus de ALEXE ROXANA
(Clasa a VIII-a B)**

Dansul presupune disciplină, muncă, instrucție, comunicare. Datorită dansului, cuvintele pe care alții nici nu le-ar înțelege nu mai sunt necesare; în locul lor se naște un limbaj universal, familiar. Dansul ne face plăcere, ne eliberează și ne oferă consolare, ca răspuns la incapacitatea oamenilor de a zbura asemenea păsărilor, apropiindu-ne de cer, de sacru, de infinit.

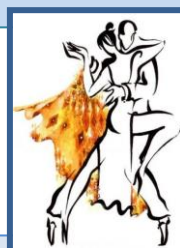
(Julio Bocca)

ZILELE ȘCOLII "Angela Gheorghiu" Adjud-2010

**ZILELE ȘCOLII "Angela Gheorghiu"
Adjud
Aprilie- 2010**

**Proiectul
educațional
"Copiii școlii au...
talent!"
aprilie-2013**

a ști > ȘTIINȚĂ

Ceartă în laborator

Laboratorul de chimie... Eprubete ,
borcane, borcănașe... Un fel de farmacie...

- Trebuie să mă ajuți! Caracterul meu
trebuie pus în evidență mâine...

Hait! Credeam că- s singură. Mă uit în
dreapta, mă uit în stânga... Nimic!

- ... altfel, îi voi dezamăgi pe cei prezenți la
ora deschisă...Asta- i bună! Am halucinații
din cauza...

- Nu te mai mira atâta! aud o voce din
dreapta. Sunt turnesolul și discut cu acidul
sulfuric... Mă enervează! ...

- Eu sunt cel indignat! Cu ce drept îmi
schimbi tu culoarea?! Zugravule!
Conservatorul! Violentule! Afumatule!

- Hei!... Stimate domnule acid sulfuric și
stimate domnule turnesol, am hotărât! Veți
sta pe rafturile voastre mult și bine...

- Dar mâine...

- Fără noi...

- Mâine... Decât cu voi certându- vă, mai
bine fără voi...

Văzând că amenințarea prinde, am
continuat:

- Voi hotărâți! ... Ei? ...

- Păi, eu recunosc, m- a cam luat gura pe
dinainte...

- Da, e adevărat! Trebuie să colaborăm! Eu
unul, mă sacrific!

- Iar eu mă voi strădui să-ți dau o culoare
cât mai atrăgătoare...

M-am retras din laborator cu
convingerea fermă că astăzi...

-Ce chestie, domnule! ... Ce i-a trecut prin
cap turnesolului!

Gheorghiu Sorina (Clasa a VIII-a B)

ȘTIAȚI CĂ...

1). Prima încercare de cucerire a unui
vârf de peste 8000 m a fost consemnată în
1895, când britanicul Albert F. Mummery și
J. Norman Collie sunt uciși de o avalanșă pe
muntele Nanga Parbat?

2). Prima ascensiune reușită a fost cea a
francezilor Maurice Herzog și Louis
Lachenal, care au cucerit vârful Annapurna I
în ziua de 3 iunie 1950?

3). Vârful Everest a fost escaladat pentru
prima dată în 1953 de către neozelandezul
Hillary și șerpașul Tenzing?

4). Șerpașii sunt munteni tibetani din
estul Nepalului?

Vârfurile de peste 8100 m din Asia

Everest	8848 m
K2	8611 m
Kangchenjunga	8586 m
Lhotse	8516 m
Makalu	8485 m
Cho Oyu	8188 m

Bădic Ciprian (Clasa a VIII-a A)

URSUL PANDA

Ursul Panda este un mamifer de mărime medie. El nu întotdeauna a fost considerat urs, mulți cercetători considerându-l un raton mar. Însă, în urma unor teste genetice, el a fost alăturat familiei Ursidae. În puținele populații cu efectiv redus, ce trăiesc în pădurile montane ale Chinei Centrale, ursul Panda este printre cele mai rar întâlnite mamifere de pe glob.

Urșii Panda ajung în lungime până la 1,5 m și aproximativ 75 cm în înălțime. Masculii sunt cu 10-20% mai mari decât femelele. Masculii cântăresc până la 150 kg, iar femelele, până la 125 kg. Panda este una dintre speciile de urși care au cea mai lungă coadă, care ar putea ajunge până la 5-6 cm lungime. Urșii Panda trăiesc până la 25-30 de ani.

Urșii Panda consumă exclusiv frunze și lăstari de bambus. Bambusul este o plantă dulce cu creștere înaltă, pe care ursul Panda o mărunțește cu greutate. Dinții ursului Panda, ce inițial erau propice smulgerii și mărunțirii cărnii, au evoluat ulterior aplatizându-se, devenind specializați în măcinat pentru a aduce hrana la o consistență de pastă.

La ora actuală mai trăiesc circa 1.600 exemplare în sălbăcie, iar viitorul acestei specii se anunță a fi unul deosebit de

sombru. Populația actuală de urși Panda sălbatici trăiește doar în 6 masive muntoase, situate între câmpia Sichuan și platoul tibetan. Se consideră că, peste 70 ani, datorită fenomenului de încălzire globală, jumătate din arealul actual al urșilor Panda nu va mai putea fi locuit de aceștia.

Perju Raluca (Clasa a VIII-a B)

CURIOZITĂȚI

- Limba unei balene albastre cântărește mai mult decât un elefant.
- Delfinii trăiesc până la 30 ani.
- Codul e peștele care are în loc de sânge o substanță asemănătoare cu antigelul.
- Șerpii nu pot auzi.
- Caii nu amețesc.
- Un pui de elefant are nevoie de 14 litri de lapte pe zi;
- Scorpionii pot trăi până la 25 ani.
- O cârțiță, dacă nu mănâncă timp de 24 de ore, moare.
- Un ou de struț cântărește aproximativ 2 kg.
- Termenul "jeep" provine de la inițialele G.P (General Purpose) ce s-ar traduce prin vehicul "pentru uz general".
- Primul autovehicul perfect aerodinamic, cum îl știm noi azi, a fost realizat de românul Aurel Perșu, în 1920.
- Cuvântul "robot" provine de la substantivul rusesc "rabota" (muncă).
- Tradiția firmei Lamborghini e una dintre cele mai deosebite: prima afacere a firmei era creșterea taurilor, zodia fondatorului era Taur, emblema firmei e un taur, toate modelele de automobile au nume de tauri celebri (în arene) sau chiar rase de tauri.

Coordonatori: prof. Maricela Vintilă, prof. Mircea Neagu, prof. Ciprian Gîdea

ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE

CONCURS DE CULTURĂ GENERALĂ, CREAȚIE LITERARĂ, PLASTICĂ ȘI INTERPRETARE MUZICALĂ

„ANGELA GHEORGHIU”

Echipaje
în
concurs

Alexe Diana, elevă a Liceului „Dinu Lipatti”
din București și fostă elevă a școlii, a fost invitată
să ne încânte cu vocea sa.

Premii speciale
la secțiunea
Interpretare
muzicală

Creație

plastică

CONCURS INTERJUDEȚEAN DE INTERPRETARE MUZICALĂ „FLORILE COPILĂRIEI”

*Coordonator ,
prof. Ionela Chiriac*

CONCURS JUDEȚEAN DE MUZICĂ ROMÂNEASCĂ „FLORILE DRAGOSTEI”

GALA PREMIANȚILOR

ACTIVITĂȚI „ȘCOALA ALTFEL”

„LET'S DO IT ROMANIA”

*Coordonatori: prof. Ciprian Gîdea, prof. Ionela Chiriac,
prof. Cătălina Chiorcea, înv. Maricica Prisecaru*

„ORA PĂMÂNTULUI”

Coordonatori: prof. înv. primar, Mihaela Pavel și prof. Ionela Chiriac

CLUBUL SPORTIV ȘCOLAR ADJUD DE PE LÂNGĂ ȘCOALA "ANGELA GHEORGHIU" ADJUD

Practicarea unei activități sportive regulate, sau mișcarea în general, îmbunătățește semnificativ calitatea vieții, te ajută să fii mai sănătos. Sportul ajută la dezvoltarea capacităților mentale și fizice, e distractiv, contribuind la înlăturarea stresului, disciplinează și întărește caracterul. De aceea, dragi copii, vă invit să faceți mișcare !!!

„FACEM MIȘCARE, SUNTEM SĂNĂTOȘI”
Atletismul este sportul nr.1 în lume, cel mai practicat,
cel mai uzual, cel mai cunoscut.

SECȚIA ATLETISM

Profesori –Ciortan Camelia, Ciortan Ioan și
Crăciun Sergiu

Rezultatele clubului nostru în ultimii ani sunt meritorii. Avem mulți copii medaliați la Campionatele Naționale și foarte mulți participanți la etapele de zone și Grand Prix-uri, cu clasări în primele 8 locuri la aruncarea suliței, aruncarea mingii de oină, aruncarea greutății, aruncarea discului, alergare de viteză, alergare de garduri, alergare de semifond, marș sportiv și probe combinate. Avem participanți la Campionatele Balcanice, ex. Zaharia George, la categ. jun. II locul V și la Jocurile Mondiale ale copiilor, ex. Novac Alexandru, tot la aruncarea suliței, clasat pe locul IV la individual și medalie de bronz cu echipa.

**Zaharia George / Profesor Ciortan Ioan, Campionatul Balcanic / Belgrad,
locul V la aruncarea suliței**

DIN ACTIVITATEA NOASTRĂ

ADAM GEORGE, bronz la triatlon - Copii III
ROMAN CĂTĂLIN, bronz la aruncarea suliței juniori III

BOSTAN MIRCEA, argint, și
ROMAN CĂTĂLIN, bronz la aruncarea suliței juniori III

Bostan Mircea, în timpul concursului
La aruncarea suliței-proba care ne-a adus
multe satisfacții.

TUMURICĂ IONELA –în cursa de 50 m alergare de viteză, sala de atletism București
Campionat Național București- sala de atletism

Concurs Focșani- sala de atletism

Cantonament Slănic Moldova 2013

Rotaru Natanael, argint la 5 km
marș juniori III

Tumurică Ionela, locul VII la 60 m
garduri

Rotaru Petruța, argint, la aruncarea suliței Jun. I

Stoica Marius, bronz, la
aruncarea suliței copii I-
Stoica Cătălin, aur, la
aruncarea suliței copii II

ZGLIMBEA GEORGIANA, de două ori campioană națională la aruncarea suliței copii I
Concurs Focșani

VRABIE RALUCA, medalie argint la aruncarea suliței, junioare II

ZAHARIA GEORGE
o medalie de argint și una de aur la aruncarea suliței, juniori I

ATLEȚII
MEDALIAȚI ÎN ANUL
2013 LA C.S.S.ADJUD-
21 DE MEDALII
Prof. Ciortan Camelia
Ciortan Ioan
Crăciun Sergiu

Material prezentat de
prof. CAMELIA CIORTAN

SĂ NE DESTINDEM !

Compozitorul și pianistul rus Anton Grigorievici Rubinstein (1829-1894) a fost multă vreme directorul Conservatorului din Petersburg. Punctual, el pornea de acasă în fiecare dimineață la aceeași oră. De câte ori urca în trăsură care-l aștepta, vizitiul se uita la ceas. După un timp, intrigat de acest ritual cotidian, Rubinstein l-a întrebat:

- De ce te uiți la ceas când pornim spre Conservator?

- Hm, Anton Grigorievici, vreau să știu doar dacă merge bine!

Într-un salon literar, amfitrioana îi consacrase o seară filosofului francez Ernest Renan (1823-1892), care ținu o interesantă conferință în timpul dineului.

Pe când vorbea, în atenția generală, dramaturgul Eugene-Marin Labiche (1815-1888) întrerupse: -Pardon, aș vrea să... Amfitrioana, foarte amabilă, interveni prompt:

- Vă rog, lăsați-l pe domnul Renan să termine și după aceea veți avea cuvântul! Și Renan își urmă firul disertației fără nicio întrerupere din partea auditoriului. După ce termină, în aplauzele asistenței, amfitrioana zise:

- Aveți cuvântul, domnule Labiche.

- Voiam să vă rog să-mi dați tava cu fructe, zice Labiche.

Scriitorul Alexandre Dumas- fiul (1824-1895), aprinzându-se în timpul unei discuții cu un senior, proaspăt făcut viconte, i-a adresat acestuia epitetul de bou. Informat de această dispută, suveranul îi reproșează scriitorului:

- Se poate, domnule Dumas, mi-ai făcut un viconte bou...

Mare amator al calambururilor, Dumas a răspuns prompt:

- Adevărul este, Sire, că pe acest bou nu eu l-am făcut viconte!

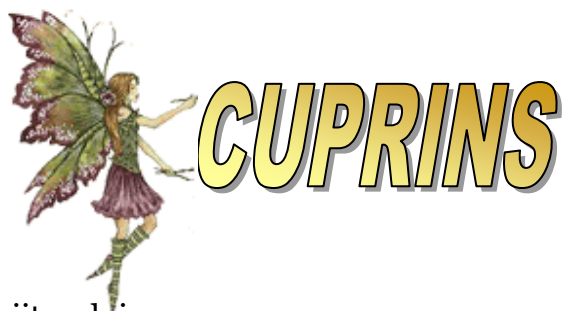
Christina, regina Suediei (în suedeză Kristina; 1626-1689), a sprijinit știința și cultura, protejându-l pe Descartes în toate ocaziile. Ea manifesta, de altfel, o slăbiciune deosebită față de bărbați. Pe femei le ura, deoarece multe dintre ele îl informau pe rege despre aventurile ei.

- Nu vă simțiți jenată din cauza slăbiciunii deosebite pe care o aveți față de bărbați? - i-a făcut observație odată regele.

- Da, îmi plac bărbații, dar nu pentru că sunt bărbați, ci pentru că nu sunt femei - a răspuns regina.

Culese și oferite de
**GHEORGHIU
SORINA**
(Clasa a VIII-a B)

CUPRINS

1. Spre poarta viitorului	pag. 3
2. Azi pitici, mâine voinici !	pag. 4
3. Și noi, micii școlari!	
➤ Din creațiile copiilor	pag. 8
➤ Ne distrăm și învățăm!.....	pag. 14
➤ Curiozități din lumea animalelor	pag. 15
➤ Zoo – altruismul	pag. 16
➤ Și oamenii celebri au fost copii	pag. 17
➤ Glume cu și ... despre elevi	pag. 18
➤ Jocuri de încăpere	pag. 19
➤ Poveste terapeutică	pag. 20
4. Actul lecturii	pag. 21
5. Stropi de literatură	pag. 25
6. Duelul anotimpurilor	pag. 37
7. Harry Potter	pag. 42
8. Romanizarea Daciei	pag. 43
9. Istoria – punte peste milenii	pag. 46
10. Tradiții	pag. 48
11. În pași de dans	pag. 50
12. Ceartă în laborator	pag. 52
13. Activități extracurriculare	pag. 54
14. Din activitatea Clubului Sportiv Școlar Adjud	pag. 58
15. Să ne destindem!	pag. 62

ISSN 2068 - 5319

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII

„ANGELA GHEORGHIU”

Str. Republicii, Nr. 90

Adjud-Vrancea-România

Telefon/Fax:0237/641717

E-mail: scangelagheorghiu@yahoo.com

www.scangelagheorghiu.ro

Imnul scolii „Angela Gheorghiu”

Allegro

Scoa - la mai fru - moa - sa ca ea, nu - i in ta - ra. Pen - tru ca, in cla - se - i
Fe - te - le fru - moa - se nis - te co - san - ze - ne De „zmei” sau „ba - la - uri”

ves - nic pri - ma - va - ra - a, Mun - ca, jo - cul, vi - sul vin sa se a - du - ne c - aici sunt co - pi - ii
ni - me - ni nu se te - me. Scoa - la e - o po - ves - te, dar a - de - va - ra ta. Al - Al - ba ca - za - pa - da _____

ccimai buni din lu - me.
_____ es - te ori - ce fa - ta! _____ Vi - vat ve - se - li - a! traim din plin far me cul ei!

Hei, hei, hei! _____ li cins - tim nu - me - le ei! Tra - im din plin far - me - cul ei!

li vom cin - sti nu - me - le ei! Vi - no si tu _____ da - ca vre - i.

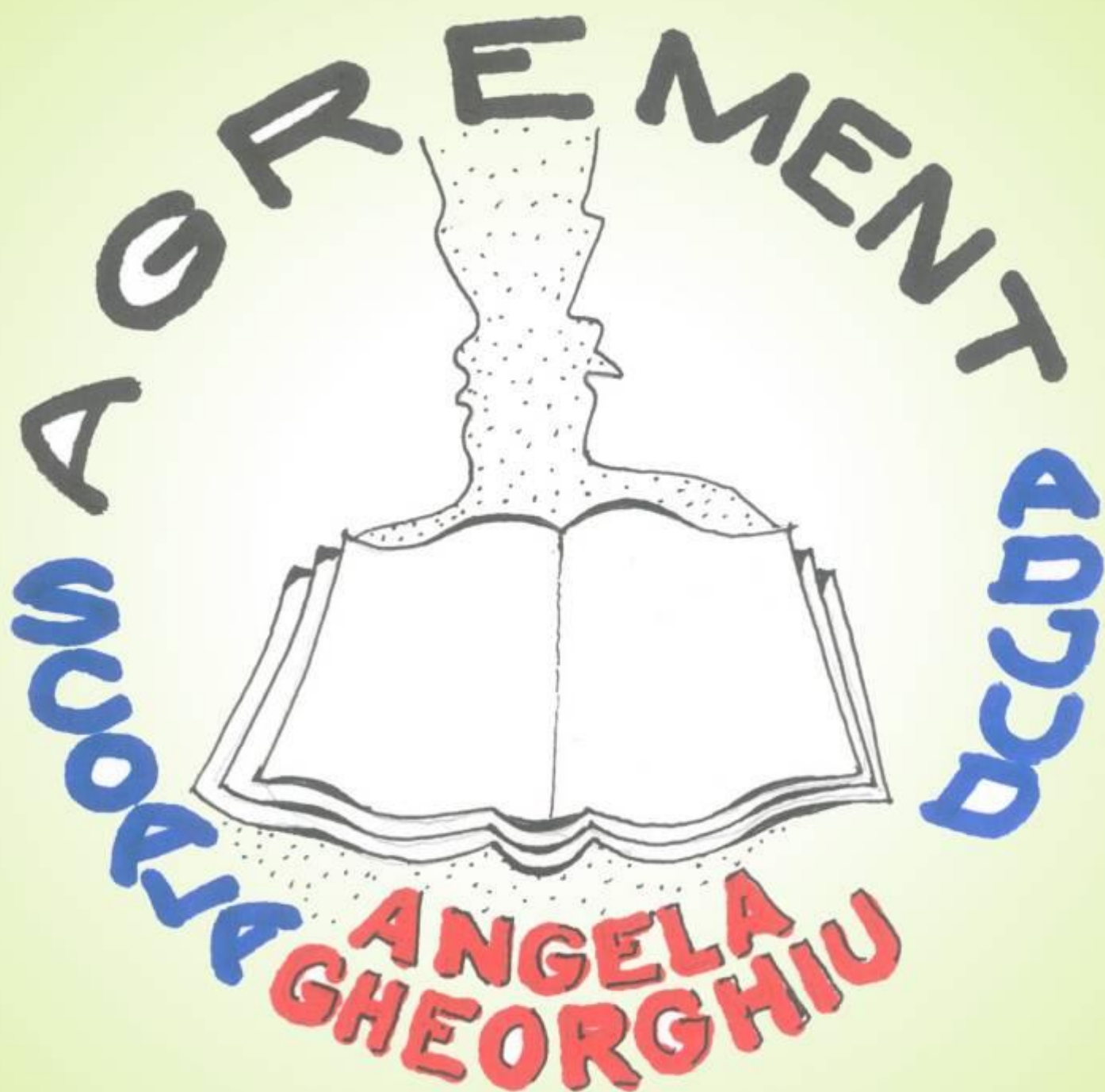
Ce isteti si mandri ne mai sunt baietii!
Ei sunt fala scolii! Sunt descurcarii!
Cei ce sunt ca brazii dar si prichindeii
Cu invatatura lupta ca si zmeii!

Dascalii din scoala ne sunt ca parintii
Seamana stiinta cu sudoarea mintii,!
E o bucurie dar si-o multumire -
Scoala ne aduce numai impinare!

Ref.

Ref.

**Școala cu clasele I-VIII
"Angela Gheorghiu"**

Str.Republicii, Nr.90

Adjud-Vrancea-România

Tel:0237/641 717

E-mail:scangelagheorghiu@yahoo.com

www.scangelagheorghiu.ro